

sosyalist işçi

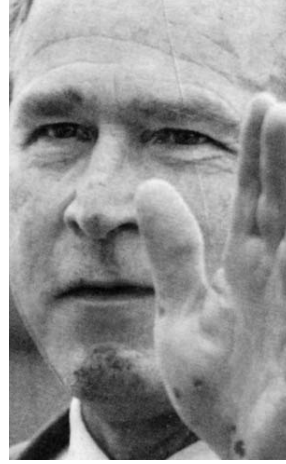
SAYI: 219

26 Mayıs 2004

1.000.000 TL.

28-29 Haziran'da NATO üyesi ülkelerin devlet başkanları İstanbul'a geliyor

Bush ve çetesini istemiyoruz

11 Eylül saldırılarından beri dünyaya tehditler savuran, hergün yeni yeni hedefler gösteren ve Irak'ta 14 aydır kanlı bir işgal sürdüren ABD Başkanı Bush ve çetesi Haziran sonunda İstanbul'a geliyor.

İstanbul'da NATO zirvesi yapacaklar. Ortadoğu'nun petrol ve silah tüccarlarınca

yeniden şekillendirilmesini konuşacak, yine halklar üzerinde kanlı planlar tezgahlayacaklar.

Aylardır hazırlanıyorlar. Aylardır hazırlanıyoruz. Dünyamızı petrol ve silah taciri, darbe tezgahçısı çetelerle paylaşmak istemiyoruz. Onları çok sıcak karşılayacağız. Gittikleri

her yerde, dünyanın dört bir yanından yol arkadaşlarımızın yaptığı gibi, biz de onlara rahat vermeyeceğiz. İlk eylem 5 Haziran'da Saraçhane'de. Arkası gelecek. Çünkü;

Bush ve çetesini is-te-mi-yo-ruz!

Savaş, politik İslam ve sosyalistler

Sayfa: 3

Nasıl bir mücadele çizgisi

Sayfa: 3

Hindistan'da seçimleri sol kazandı

Sayfa: 3

Asmayacağız hapiste besleyeceğiz

Sayfa: 12

Savaşlar ihaleye çıktı

Sayfa: 6

Bir kere daha uyanıyoruz!

5 Haziran Saraçhane

saat: 13.00

Faşist lidere yakışır evlatlar

Ülkücü faşist parti MHP'nin 1997 Nisanı'nda ölen lideri Alparslan Türkeş'in iki kızı, Ayzıt Hall ve Umay Günay "Özel evrakta sahtecilik ve banka aracılığıyla dolandırıcılık yapmak" suçundan yeniden hakim karşısına çıkacaklar.

Babalarının sağken imzalayıp bıraktığı boş kağıtların üzerine doldurup banka hesaplarını boşaltmışlardı. Türkeş'in ölümünden bir hafta sonra, dolandırıcı kızları İngiltere'deki Deutsche Bank hesabında bulunan 575 bin mark, 845 bin dolar ve 367 bin sterlini, bankaya babalarının öldüğünü bildirmeyip kendisi istiyormuş gibi mektup yazarak kendi hesaplarına aktardılar. Bir faşistin kızlarından da başka bir şey beklenmezdi zaten. Bu arada gözü ulvi davasından başka bir şey görmeyen eli kanlı katil Türkeş'in yalnızca nakit olarak 3 trilyonu nereden bulduğu ve aşırı Türk milliyetçisi olmasına rağmen bu parayı neden bir Türk bankasında değil de İngiltere'deki bir Alman bankasında sakladığı da ayrı bir konu.

Cebeci kampüsünde anti faşist kampanya

Ankara üniversitesi Cebeci kampüsünde ülkücü faşistlerin örgütlediği duyumunu alan öğrenciler kantinlerde yapılan toplantılarda Anti Faşist İniyatif adıyla bir kampanya yürütmeye karar verdiler, kararın ertesi günü afiş asan öğrenciler daha sonra iletişim fakültesindeki Hermes kültürel araştırmalar topluluğu ile beraber faşistlerin baskısı ile yasaklanan ve Ermeni soykırımını anlatan 'Ararat' filmi gösterime koydular. Film gösterimleri ve kampanyanın önemündeki haftalarda devam etmesi kararlaştırıldı.

Acı bir ölüm Fırat KILINÇ (1984-.....)

Akhisarlı değerli yoldaşımızı bir trafik kazasında kaybettik. Bütün DSİP ve Sosyalist İşçi taraftarlarının başı sağ olsun.

AK'LA KARA

Orman bakanı dünyalı mı?

Çevre ve Orman Bakanı 39 orman fidanlığını kap-atma kararı almış. Arazileri de ya kiralayacak, ya da satılacak. Oysa dokuz yıl önce yürürlüğe giren yasaya göre birçok kamu kurumuna orman yetiştirme ve ağaçlandırma zorunluluğu

getirilmiş, bu kapsamda 10 milyar fidan dikilip 6 bin ton tohum ekilmiş ve milyonlarca dönüm arazi ağaçlandırılmıştı. Şimdi yasa kalkacak, araziler satılacak. Türkiye her yıl Kıbrıs'ın yüzeyini örtecek kadar toprağını erozyon nedeniyle kaybeden bir ülke. Kuraklık ciddi bir tehlike. İnsan çevrenin bir parçası. Ancak orman bakanı değil anlaşılın. Garajında bir UFO var, dilediğinde atlayıp gidecek!

AK Parti, çöp enerji, 'Karakuyul'

'Akkuyu' yıllardır gün-

demimizde. Mersin'in o güzel yerine bir nükleer santral dizecekler! Kamuoyu tepkisi, projenin gerçekleşmesini yıllarca engelledi. Sonra ne mi duydedük? Enerji bakanı Güler, santrale ilişkin "şartname aşamasına geldik" deyiverdi. Nükleer teknoloji, batıda 'çöp teknolojiler' sınıfında sayılıyor yıllardır. 78' den bu yana hiçbir ülke yeni santral siparişi vermiyor. Nükleer santrali olanlar da kapatıyor. Türkiye ve çevresi nükleerin olası sonuçlarını Çernobil'den 'yakinen' biliyor. AK hükümet çöp teknolojide ısrar ediyor! Uzmanlar, sadece rüzgârın kullanılmıyola

sağlanacak enerjinin bile Türkiye'nin ihtiyacının iki katı olduğunu belirtiyor. Batı, çöp teknolojisini ihraç ediyor, AK Parti 'OK' diyor! Bu arada bir not: Hükümet kamu personel rejimi ile ilgili çalışmalarını tamamladı. Tasarı hazırlanıyor meclis gündemine getirilecek. İlgililere hatırlatılır!!

✉ Sağdan... Soldan

- "Ben seçilmiş adamım. Neo gibi!" (Prof. Dr. Ali Ataf Bir, bir ekonomist)
- "Yokluğumda darbe marbe yapmayın." (Engin Ardiç, Star, tatil çıkarırken)
- "Bende de 70 milyon

yetim var." (Tayyip Erdoğan, yaşlı bir kadının "sekiz yetimim var" demesi üzerine)
- "Ergenekon'daki demirci, şimdinin İşçi Partisi'dir." (İP Gnl. Bşk. Doğu Perinçek)
- "Aman dolar alalım, yükselecek diyenler, zarar da görebilir, kâr da edebilir." (Maliye Bakanı Kemal Unakıtan)
- "Annan Planı devreye sokuldu." (İP İstanbul İl Bşk. Turan Özlü, kaçak kat çıktıkları için tahliye kararı verilmesi üzerine.)
- "2004, ekonomi cephesinde çok kavgalı geçecek. Bakalım, kanlı mı olacak yoksa kansız mı olacak." (Mehmet Ali Birand)

Çakıcı'yı derin devlet kaçırdı

tanır. Resimli belge düzenlenmesi imkansızdır." Madem öyle, bu adam hiç kimseye görünmeden, üstelik de sıkı takip altında, nasıl sınırları aşip kaçabiliyor?

"10 gün önce biliyordum" Daha önce (Susurluk döneminde) Çakıcı tarafından öldürülen Nurullah Tefvik Ağansoy'un eşi Hülya Ağansoy da "Çakıcı'nın kaçacağını 10 gün önceden biliyordum. Bir gazeteçiye bilgi verdim. Ama konuyu ciddiye almadıkları, farenin kapandan kaçışıyla belli oldu." diye açıklama yaptı.

Bu arada kirli ilişkilere Beşiktaş spor kulübünün de karıştığı ortaya çıktı. Çakıcı'nın İtalyan vizesi için Beşiktaş'ın resmî yazı yazdığı ve Başkan Serdar Bilgili'nin imzasıyla alındığı belli oldu. Derin devlet ilişkileri içinde yalnızca siyasetçi, mafya, polis değil, pislige batmış pek çok kurum ve kuruluşun, hata spor adı altında ne yaptıkları belli olmayan kulüplerin de yer aldığı anlaşılıyor.

Zaten Çakıcı'nın Beşiktaş kulübüyle ilişkisi yeni değil. 20 yıl öncesine dayanıyor. 1 Nisan 1984'te Şan Sineması'nda Beşiktaş Kongresi yapılmaktadır. İşadamı Mehmet Üstünkaya ile MİT İstanbul yöneticisi Süleyman Seba başkanlık için çekişmektedir. Üstünkaya taraftarları Seba yanlısı kongre üyelerinin gözünü korkutacak kadar kalabalıktır. Dengeyi sağlamak için MİT ile ilişkilerinde ülkücü faşistler salona çağırılır.

İçeriye az sonra koyu renk takım elbiseli, iriyarı ve büyük bir disiplin içinde 40 kadar faşist girer. Bu grubun 'bu işlerde' profesyonel olduğu bellidir. Amatör rakipler kolayca sindirilir. Grubun başındaki isim Alaattin Çakıcı'dır. Beşiktaş kulübü de şimdi herhalde vefa borcunu ödüyor.

Ekmekte zehir var

Tarım ve Sağlık Bakanlıkları unun beyazlatılmasında kullanılan "benzoil peroksit" in kanserojen etkilerinin olduğunu bilmelerine rağmen ısrarla yasaklamıyorlar.

Tüketiciler Birliği Konya Şube Başkanı Kemal Özer her iki bakanlığa konuyla ilgili yazılı soru yönelttiklerini açıkladı. Kemal Özer her iki bakanlığın da kendilerine bir yanıt vermediklerini de sözlilerine ekliyor.

Türkiye gibi düşük gelir düzeyli insanların çok olduğu ve dolayısıyla unlu mamüllerin çok tüketildiği bir ülkede bakanlıkların bu konuya duysuz olmaları ya da konuyla ilgilenmemeleri çok dikkat çekici.

Bilindiği gibi Türkiye Avrupa'da kişi başına en çok ekme tüketen ülke ve ekmeğin içerdiği "benzoil peroksit" nedeniyle kansere en açık ülkelerden birisi.

Öğrencilere dostluk yok

ODTÜ şenliği sırasında ODTÜ'lü öğrencilerin daveti ile Ankara'ya gelen Diyarbakır Dicle Üniversitesi öğrencileri Jandarma tarafından okula sokulmadılar. ODTÜ'lü ve Dicle Üniversitesi öğrencilere saldıran jandarma öğrenciler arasında dostluk köprülerinin kurulmasına nasıl karşı olduğunu açık bir biçimde gösterdi.

HAFTANIN ARDINDAN

İşçinin can güvenliği yok!

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı Genel Müdürlüğü'nce SSK verileri göz önüne alınarak yapılan bir araştırmaya göre Türkiye'de her gün 200 iş kazası olmak ve bu kazaların sonucu 3 işçi yaşamını yitirmektedir. 10 işçi ise ağır yaralanmaktadır.

Kazaların çoğu inşaat işkolu ile çalışma koşullarının ağır olduğu madencilik ve metal iş kollarında oluyor.

İş kazası sıralamasında Türkiye Avrupa'da birinci, dünyada ise ön sıralarda yer alıyor. Tabii ki bu rakamlar resmi. Kayıtlara girmeyen kazaların sayısını bilmek ise zor.

Katiller serbest

7 TİP'li öğrencinin katili Haluk Kırcı 18 yıl daha cezaevinde kalması gerekirken göz göre göre cezaevinden tahliye edildi. Sonra yeniden hakkında tutuklama kararı çıkarıldı.

Yine onlarca kişinin katili, ülkücü mafya lideri Alaattin Çakıcı da serbest bırakıldıktan sonra aramaya başlandı. Çakıcı da Kırcı gibi emniyetin ve derin devletin yardımı ile yurtdışına kaçmıştı.

Bu ülkede hortumcu-ların yanı sıra katillerde elini kolunu sallayarak dolaşiyor. Düşüncelerinden dolayı yargılananlar ise tecritte ölüme ter ediliyorlar.

Abbate'de işçi kıyımı

Ünlü konfeksiyon firması Abbate işçi kıyımı başlattı. Sendikali oldukları için işten atılan işçi sayısı 25'e ulaştı. Eşenler fabrikasında sendikalaşma faaliyetini sürdüren işçiler sendikali olmak isteyen daha çok işçinin olduğunu ve işten çıkarılmalarını sürecini belirttiler. İşten çıkarılmaları olduğu gün dört otobüs çevik kuvvetin ve bir panzerin fabrika önüne getirildi.

sosyalist işçi zorunlu açıklama

Artan maliyetimizi karşılayabilmek için bu sayıdan itibaren Sosyalist İşçi 1 milyon TL'ye satılmaya başlanacak. Ayrıca bu sayıdan itibaren Sosyalist İşçi'nin sayfa sayısı 12'den 16'ya çıkarılıyor.

BAŞYAZI

Savaş,
politik islam ve
sosyalistler

Türkiye solu içinde bir tutum var. Birçok grup ve kişi politik İslamcılarla yan yana gelmek istemiyor. Bu tutumda, açık ki, kemalist laiklerin büyük etkisi var. Ama aynı sol gruplar ve kişiler hiç düşünmeden Irak'taki işgale karşı direnenleri destekliyorlar.

Oysa Irak'ta direnenlerin küçük bir kısmı Arap milliyetçisi, bazıları Saddamcı, büyük çoğunluk ise çeşitli politik islamcı gruplardan. Bu durumda, Irak'ta direnenleri destekleyip Türkiye'de politik islamı dışlamaya çalışmak çelişki değil mi?

Öte yandan sadece Ortadoğu'da değil, var oldukları her yerde politik islamcılar savaşa karşı hareket içinde yer alıyorlar. Harekete katıldıkları her yerde savaş karşıtlarının sayısının da büyük bir artış oluyor.

Bunun en iyi örnekleri İngiltere ve Fransa. Genel olarak, Fransa'da daha büyük bir toplumsal hareket var. Grevler, öğrenci eylemleri çok daha büyük. Ancak bu ülkede devlet politik islamla saldırıyor ve sol da aynı şekilde politik islamla karşı çıkıyor. Bunun sonucu olarak savaş karşıtı hareket Fransa'da daha küçük. İngiltere'de, Fransa'ya göre daha zayıf bir toplumsal hareket var, ama bu ülkede savaş karşıtları politik islamı kapsıyor. Bu nedenle İngiltere'de savaş karşıtı hareket devasa boyutlarda.

Bu örneği Türkiye'ye de uygulamak mümkün. Sol, politik islamı harekete katmak için yeterince çaba sarf etmediği için, hatta zaman zaman çeşitli sol gruplar savaş karşıtı eylemlerde politik islamla sürtüştükleri için, hareket küçük.

Belki hareketin küçük olmasının tek nedeni bu değil, ama önde gelen nedenlerden biri bu.

Bugün Irak'ta ve Filistin'de emperyalistler saldırıyor. Bu saldırıya karşı en geniş güçleri bir araya getirerek direnmek en acil görev. Politik islamla eylemde yan yana gelmeye karşı çıkış bu acil görevi bozan bir tutum ve bu nedenle bu tutumun sahipleri ile aralıksız olarak tartışmalı ve onları kazanmalıyız.

Hem politik islamı, hem de ona karşı çıkanları savaşa karşı yan yana getirmek için çalışacağız.

Nasıl bir
mücadele
çizgisi?

Doğan TARKAN

AKP iktidarının halk desteği çoğu solcunun düşündüğü gibi azalmıyor, tam tersine yükseliyor. Çeşitli gösterilerde atılan "Gün gelecek, devran dönecek, AKP halka hesap verecek" sloganı bile aslında nasıl bir gerçekle karşı karşıya olduğumuzu iyi anlatıyor. Yani şimdi, bugünlerde AKP'nin halka hesap filan vereceği yok. Tam tersine, 28 Mart seçimlerinin de gösterdiği gibi, AKP'nin oyları artıyor, hem de hızla.

Solun desteği ise azalıyor. 28 Mart seçimleri bunu çok çarpık bir biçimde gösterdi; sokaktaki hava da aynı çıplaklıkla solun desteğinin azalmakta olduğunu gösteriyor.

Öte yandan, AKP son yıllarda karşı karşıya geldiğimiz en Amerikancı, en IMF'ci en büyük sermaye yanlısı iktidar. Koç ve Sabancı ailelerinin AKP'ye oy vermiş olmaları, ABD ve diğer batılı devlet yöneticilerinin AKP hükümeti için kullandıkları olumlu dil boşuna değil. Buna rağmen sol AKP'yi teşhir edemiyor. Bunun nedeni bulunmayan solun toparlanmaya başlaması ve gelişmesi mümkün değil.

AKP neden güçlendi?

Önce AKP'nin neden güç kazandığına bakmak gerekir. 3 Kasım seçimlerinde AKP içinden çıktığı politik islamcı hareketin geleneksel gücünün üstünde bir destek sağladı. Bunun tek nedeni, bu partinin toplulum, krizlerden, hortumlamalardan vs bıkmış ve yeni bir alternatif arayan en büyük kesimine hitap etmiş olmasıydı. Üstelik bunu toplumda hakim olan fikirleri kendisine zemin olarak yapıyordu. Aşırı değil, ama değişimden yanaydı. İşte bu durum AKP'nin fırlamasını ve tek parti hükümetini kurmasını sağladı.

Sosyalist sol 3 Kasım seçimlerinde tarihi bir fırsat kaçırdı. Güçlü bir alternatif olarak toplumun karşısına çıkamadı.

Gerçekçi, basit, ama devrimci bir değişim programına da sahip değildi. Emek, Barış ve Demokrasi Blok'u iki küçük sol partinin elinde heba edildi.

Sosyal demokrat CHP ise bitmiş ve tükenmiş bir parti olarak seçime katıldı. Tek silahlı kemalist-laiklik idi ve o da işe yaramayınca son derece başarısız oldu.

28 Mart'ta sol için değişen bir şey yoktu. İki küçük sol parti yerine üç ya da dört küçük sol partinin yan yana gelmiş olması bir şeyi değiştirmeyi. Sol bir alternatif ortada yoktu. Sonuçta toplum değişimin yanı sıra istikrar da isteyerek gene AKP'ye hem de daha güçlü bir biçimde destek verdi.

AKP ne yapıyor?

AKP aslolarak yeni liberal politikaların hem ekonomiyi hem de siyaset alanındaki uygulayıcısı.

Ekonomik alanda şimdilik bir krize batmadı. Enflasyondaki düşüş, fiyatların trmanarak artmaması yoksul yığınlar için bir umut. Bu umudu iyi kullanıyor. Ama asıl gücünü politik gelişmelerden alıyor.

AKP bir yandan Kıbrıs ve benzeri konularda ciddi adımlar atarak derin devletle hesaplaşıyor, diğer yandan da MGK, YÖK gibi 12 Eylül artığı yasalarla, kurumlarla çatışıyor.

Tehditler, 'laiklik elden gidiyor' yaygaraları içinde küçük adımlar atıyor. Gücünü sadece oy desteğinden değil, sermayeden, büyük sermayeden alıyor.

Büyük sermaye, TÜSIAD yöneticileri, Koç ve Sabancı aileleri iyi biliyorlar ki, AKP seriatçı bir parti değil ve uygulamaya soktuğu "reformlar" aslında çok sig.

Daha da önemlisi, yüzeyde süren yaygaranın altında bütün bu "reformlar" büyük sermayenin ve emperyalizmin çıkarlarını sağlamak bir biçimde savunmaktadır.

Kıbrıs'ta yüzeyde derin devletle çatışırken altta Kıbrıs Adası'nın ABD için bir büyük askeri üsse dönüşmesini

Gençleri kapsamadan, onların isteklerini dillendirmeden, onların başkaldırısına cevap vermeden, onlarla birlikte yürümeden, çoğu 1970'lerden kalmış kişiler ya da o kuşak tarafından o kuşağın deneyleri ile biçimlendirilmiş gençlerle ilerlemek mümkün değil.

Yeni, yepyeni bir hareket
oluşturmak gerekiyor.

sağlayan bir plan kabul edilmeye çalışılıyordu.

YÖK yasası ile yeni liberal uygulamalar eğitim sınırsız bir biçimde uygulamaya sokuluyor. Ama muhalefet için bu kısma zerre kadar değinmezken, sadece İmam Hatip Liseleri ile uğraşıyor.

Bütün bu tür "reformlara" karşı yapılan eksiğe ve yanlış temelli muhalefet AKP'nin güçlenmeye devam etmesine yardımcı oluyor.

Ne yapmalı?

Bu durumda sol ne yapmalı? Bu, hayati bir soru.

Önce laik cepheden kopmak gerekiyor. CHP-MGK-Sezer-Rektörler laik cephesinden kopmak ve yeni liberal politikalara, savaşa, Irak'ın işgaline, sonuç olarak Amerika'nın hegemonya saldırılarına karşı açık ve net bir tutum almak gerekiyor.

Milliyetçilikten uzak bir çizgi ile Annan Planı ele alınır, milliyetçilikten uzak bir politika ile NATO zirvesine karşı çıkılırsa, sol AKP'ye karşı mevzi kazanmaya başlayabilir.

Ve tabii yeni bir solun nasıl olması gerektiği yoğun olarak tartışılmalı. Uluslararası kapitalist küreselleşme karşıtı hareketin parçası olmadıkça, onun derslerini kullanmadan, ona katkıda bulunmadan yürümek mümkün değil.

Dünyanın her tarafındaki hava güçlü bir biçimde Türkiye'de de var. Binlerce, on binlerce genç, kapitalist küreselleşme karşıtı hareketten etkileniyor, mücadeleleye, politikaya katılmak istiyor, ama var olan sol onlara tüm tutumları ve fikirleriyle çok uzak.

Bu gençleri kapsamadan, onların isteklerini dillendirmeden, onların başkaldırısına cevap vermeden, onlarla birlikte yürümeden, çoğu 1970'lerden kalmış kişiler ya da o kuşak tarafından o kuşağın deneyleri ile biçimlendirilmiş gençlerle ilerlemek mümkün değil.

Yeni, yepyeni bir hareket oluşturmak gerekiyor.

DEVRİMCİ SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ

Uluslararası Sosyalist Hareket le, d nya k reselle me kar tlar yla, anti-kapitalistlerle, sava kar tlar yla ili ki kurmak istiyorsan z

<http://www.sosyalistisci.org>

Hert rl bilgi i in: 0536 - 335 10 19

• stanbul-Beyo lu: 0536 - 259 73 64 • Kad k y: 0536 - 637 81 99 • Ankara: 0535 - 514 11 73 • zmir: 0537 - 624 49

08

• Manisa-Akhisar: 0544 - 515 62 59 • Antalya: 0537 - 391 06 32 • Bal kesir: 0555 - 398 86 45 • Bursa: 0535 - 422 39

KAPİTALİZM MERCEK ALTINDA

Yoksullar depolanıyor

ABD'nin Irak'taki işkenceleri ayyuka çıktıkça ağızımız açık kalarak izliyoruz. "Bir ülke başka bir ülkenin yoksul halkına bu kadar aşağılamayı nasıl reva görebilir?" diye şaşırıyoruz. Buna medeniyetler çatışması diyenler de çıkıyor. Halbuki gözü dönmüş ABD yönetimi bu işkenceleri yalnızca başka halklara değil, kendi halkının yoksullarına da uyguluyor.

ABD'de yayınlanan The State Boys Rebellion adlı bir araştırma kitabında, yüzbinlerce yoksul ve eğitimsiz çocuğun eyalet yönetimleri tarafından 'geri zekalı' damgasıyla toplulardan tecrit edilerek 'depolandığı' ve kobay olarak kullanıldığı ortaya çıktı. Bu çocuklar üzerinde radyasyon deneyleri yapılıyor, öldükten sonra da beyinleri dilimlenip inceleniyor. Emperyalizm Iraklı, Suriyeli, Fransız, Amerikalı diye değil, yoksul-zengin diye ayrım yapıyor.

Müjde! Üniversiteye 10 bin kişi daha!

YÖK üniversitelerin kontenjanlarını 10 bin 850 kişi artırdı. Böylece bu yıl sınava başvuran 1 milyon 902 bin 250 adaydan, yalnızca 1 milyon 506 bin 9'u açta kalacak.

Yemeklerde hayvan yemi kullanıyoruz

Bitkisel Yağ Sanayicileri Derneği Başkanı ve Yem Sanayicileri Birliği Başkanı'nun utanmadan yaptığı açıklamalara göre, Türkiye'ye hayvan yemi olarak ithal edilen genetik yapısı değiştirilmiş (transgenik) soya fasulyesi yemliklerinin büyük bölümü sıvı yağ fabrikalarında işlenerek sofralarımıza geliyor. Yağ sanayicileri topladıkları paraları sayarken 'Afiyet olsun inek halkımıza!' demiyorlar mıdır acaba?

Bu arada, bu ürünlerde, örneğin soğuğa dayanıklı olması için balık geni, rekabet gücünü artırmak için (çünkü ucuz) domuz geni kullanılıyor (Et yemediğini sanan vegetaryenlere duyurulur). Balığa

alerjisi olan biri bu durumda domates yerken bile zarar görebilir. Transgenik ürünler vücutta antibiyotiklere işe yaramaz hale de getiriyor. Ayrıca en yaygın olarak da bebek mamalarında kullanılıyor. Türkiye'nin gümrüklerinde ise transgenik ürün analizi yapabilecek herhangi bir laboratuvar yok!

Bıktık yumurtadan!

Kastamonu Valiliği geçenlerde ilkokul öğrencilerine yardım için 600 bin yumurta dağıttı. Ama çoğu köylerden gelen yoksul öğrenciler, zaten yumurtadan başka bir şey yiyemedikleri için bunları marketlere kolisi üç milyondan sattılar. Belki de o parayla şeker almışlardır. Afiyet olsun çocuklar!

Parlamentelere tatlı hayat

Türkiye Parlamenteler Birliği'nin (TPB) kavgalı başkanlık seçimlerini TV'lerden izlemiştir. Herkes birbirini birliğin parasını yemekle suçluyordu. İddialar arasında (eski) başkan Zeki Çeliker'in harircih ve üç adet cep telefonu skandalı en çok yeri kapladı. Zeki Bey kendisini suçlayan Genel Sekreter Önder Kırılı için "Yurtdışı gezilerine onu götürmediğim için böyle yapıyor" dedi. Üç cep telefonu konusunda da açıklık getiren 'Zeki' telefonlardan kameralı olanını Avrupa'daki toplantılarda fotoğraf çekmek için aldığını, birinin çürüyük kullanılmaması hale geldiğini (dikkat edelim 'almadım' demiyor), diğerini de sekreterine verdiğini söyledi. Gezilerde Zeki ve Önder gibileri (Milli Eğitim Bakanı da Roma'ya gitmiş) otel ve ulaşım masrafları dışında günlük 250 euro da harircih alıyorlar.

AB'ye yeni iş çıktı

Yeni Vatandaşlık Yasası Yönetmeliği'ne göre, tüm dünyada büyük saygı uyandıran ve girmek için uzun kuyruklar oluşturulan Türk vatandaşlığına kabul işlemleri zorlaştırıldı ve ırkçı bir şekle büründürüldü. Yönetmeliğin 17. maddesine göre Türkiye'de yaşayıp TC vatandaşlığına geçmek isteyen yabancılar, Türk kökenliler, eş ve çocukları için MİT raporu istenecek. Ayrıca başvuru sahibinin yalnız kendisine değil, kökenine de bakılacak.

Yeni Şafak gazetesi yazarı Davut Dursun kadınlara pozitif ayrımcılık konusunda; "Kadının siyasete ve toplumsal faaliyetlere ilgisizliği kültürel olmanın ötesinde 'ontolojik' (yani varoluşsal!!!) olamaz mı? Siyaset kadın ontolojisine uygun bir faaliyeti alanı olmadığından bu alanda bir eşitlik gerçekleştirilemez."

Sağlığımıza ne olacak?

Bütün dünyadaki neoliberal dayatmaların, sermayenin bunalımını "çözme" hedefini güden uygulamalarını gerçekleştirmeye çalışmaları Türkiye'de de görüyoruz. Bunun araçları olarak da hükümetler kamusal olan her şeyi özel mülkiyete aktarmayı, kamusal hizmetleri paralı olarak sunmayı, çalışma ortamında tüm belirleyiciliği sermayeye devretmeyi, sömürü oranını olabildiğince artırmayı hedefliyorlar. Türkiye'de neoliberal politikaların uygulanmasında, başka alanlarda pek rastlanmasa da hükümetler değişmesine karşın yürütülmekte olan işlem aynen devam etmektedir.

Sağlık sistemiyle ilgili planlar bu politikalar bundan 20 yıl önce sine dayanıyor. Önceki hükümetlerin kaldığı yerden devam eden bugünkü AKP hükümeti artık bu işi tamamlama konusunda niyetli. Değişirme niyetinde oldukları yalnızca sağlık sistemimiz değil elbette, niyet tüm kamusal ve özel alanda neoliberal politikaları hayata geçirmek. Hayatın tüm alanlarındaki yalnızlaştırma, yoksullaştırma ve yabancılaştırma sağlık söz konusu olduğunda ölümcül sonuçlara yol açıyor.

Çıkarmak istedikleri yerel yönetimlerle ilgili yasa ile kamusal hizmetlerin bütünü (eğitim, sağlık, çevre, temizlik vb.) para karşılığında ve ödenen para kadar ulaşılabılır hale getirmek, ülke yönetimini yerelilerde demokrasi, katılım admatmaları ile orta ve büyük burjuvanın egemenliğinde kurullara devretmek niyetindedir.

Sosyal sigortaya dayalı "fiy kurulumuş" finansman sistemlerinin başarılı olarak yürütülebilmesi için aşağıdaki dört koşulu yerine getirilmesi gerekmektedir :

a) Sosyal sigortayı toplumun tümüne zorunlu kılarak sigorta

Sağlık meslek örgütleri ve sendikalar sağlığı piyasalaştırılmasına karşı kararlı bir mücadele veriyor.

riskinin yayılması,

b) İşverenlerin tümünden sürekli ve düzenli olarak prim toplanması,

c) Kamu ya da "kar amacı gütmeyen" kuruluşlar aracılığıyla sigorta sağlanması ve

d) Düşük ve yüksek gelirli kişiler arasında dengeli gelir dağılımını sağlamak için bir mekanizmanın geliştirilmesi.

Oysa Türkiye sağlık sektörü, son 20 yılda yaklaşık 3 kat büyümüş, bu büyümede kamu sektörünün payı giderek belirleyici olmuş, sosyal güvenlik kurumlarının sağlık harcamaları kamunun sağlıktaki motoru haline gelmişse da, kamu sağlık finansmanı giderek daha fazla genel bütçe dışı kaynaklardan (döner sermaye örneği) beslenir hale gelmiştir. Bu süreçte, sağlık sek-

törünün belirleyici özelliği, kamudan özele, özelden yurt dışına kaynak aktarımının yapısal hale getirilmesidir. Türkiye sağlık sektörü, düzenli yurt dışına kaynak aktarımın bir büyüme ve "modernleşme" yolunu seçmiştir. Devlete düşen rol, kaynak aktarımının alt yapısını güvenceye almak, kamu sağlık personelinin maaşlarını ödemek, kamunun içinin boşaltılması sürecine eşlik etmektir. Devletin bu alandaki yetkili kurumu Sağlık Bakanlığı ise, bütünüyle işlevsiz bir kuruma dönüşmüştür. 1980 ile başlayan sürecin sonucu olarak, kamu sağlık harcamaları artmasına karşın, kamu sağlık hizmetleri ve kamu sağlık kurumları çökeltilmiştir.

Dr. Zübeyde YÜCEL

Tüpraş'a durdurma

Petrol-İş sendikası özelleştirmelere karşı mücadele yasal bir zafer kazandı. Ankara İdare Mahkemesi Tüpraş'ın yüzde 65.76'sının Blok olarak Zorlu Grubu'na satılması kararını oybirliği ile bozdu ve yürütmeyi durdurdu.

Mahkeme bu kararı ihale yapılmaması, açık artırma olmaması nedenlerine dayandırarak Petrol İş'in kamu yararlarına ve hukuka aykırılık iddialarını doğruladı. Mahkemenin bu kararı ile 28 Mayıs'da devredilmesi kararlaştırılmış olan Tüpraş gene kamu yönetimine çalışmaya devam edecek.

Daha önce mahkemelerin benzer kararları alınmış olmasına rağmen Özelleştirme İdaresinin kararları yürürlüğe girmiş olduğu için iptal kararları yaşamaya geçememişti. Bu kez mahkeme kararının yürürlüğe girişinden önce açıklanması Petrol-İş'in bir başarısı.

Truvalılar Türk müydü?

Truva filminin gösterime girmesi ile birlikte basının çeşitli köşe yazarları Truvalıların Türk olup olmadığını ciddi ciddi tartışıyorlar. Tersini tartışan oldukça az ama Truvalıların Türk olduğunu açıkça savunan ya da bunu ima edenler epey çok.

Truvalıların Türk olması mümkün mü? Açık ki hayır. Türk adlı kavimlerin tarih sahnesine çıkması bilindiği gibi milattan önce 8-9. yüzyıllarda dayanıyor. Truva savaşı ise milattan önce 2000 yılında oldu. Yani arada yaklaşık 1.300 yıl var.

Anadolu'daki antik çağ halklarının Türk olduğu iddiası bilindiği gibi kemalist, ırkçı bir teoridir. Gerçeklikle hiç bir ilgisi olmayan, olması mümkün olmayan ya iddianın bugün yeniden öne çıkarılması Kızıldarilerlerin ya da İskandinavların Türk olması kadar komik ve alakasızdır.

Truvalıların Türk olduğu iddiasının kanıtlarından birisi de Sultan Mehmet'in İstanbul'u işgal etmesiyle birlikte "Truvalıların öcünü aldı" dediği iddiası. Türk Sultanı böyle demiş midir, dememiş midir, bilmiyoruz. Ancak çoğun bir Bizans kültürü ile yetişen Sultan Mehmet'in Truva'dan haberi olabilir. Truva üzerine Odysseus'un efsanesini okuması ya da duyması olabilir. Ancak bütün bu bilgiler Truvalıların Türk olduğunu göstermez. Sultan Mehmet'in ataları 400 yıl önce Anadolu'ya gelmiştir, Truvalılar ise Sultan Mehmet'ten yaklaşık 2.000 yıl önce Batı Anadolu'da yaşamışlardır.

Kürtler, Araplar ya da Gürcüler ne kadar Türkse, Truvalılar da o kadar Türktür.

İnciler

Ülkücü gençlikten ANAP'a yumuşak geçen, ANAP gemisi batarken kapağı muhafazakar demokrat' AKP'ye atan Turizm Bakanı Erkan Mumcu, Antalya ve Muğla kıyılarını yabancı sermayeye satarak 20 milyon turist getireceğini iddia ederek şöyle dedi; "Hasan almaz, basan alır!".

Hindistan seçimleri

Sol kazandı

Bütün tahminler sağcı-faşist BJP'nin kazanmasına kesin gözüyle bakarken sonuçlar tam bir sürpriz oldu. Hindistan'ın bağımsızlığını kazanmasından sonra ülkeyi on yıllarca yöneten sosyal demokrat Kongre Partisi büyük bir farkla seçimleri kazandı. İki komünist parti de hem oylarını hem de milletvekili sayılarını arttırmayı başardılar. Şimdi Kongre Partisi'nin önde gelen unsurlarından ve IMF'nin yeni liberal politikalarına bütünüyle bağlı Dr. Manmohan Singh başbakan oldu. Singh'in başbakan olması Kongre Partisi lideri İtalyan asıllı Sonia Gandhi'nin faşistler ve milliyetçiler tarafından ağır bir biçimde eleştirilmesine verilen bir taviz.

BJP seçimlere "parlayan Hindistan" sloganı ile girdi. "Parlayan Hindistan" BJP'ye göre Hindistan'ın büyük bir zenginliğe, refaha ilerlemesinin sloganıydı.

Oysa slogan geri tepti. Çünkü gerçeklerle tamamen zitti.

BJP iktidarı boyunca Hindistan ekonomisi, BJP'nin iddia ettiği kadar olmasa da, gelişmişti. Ancak bu gelişmenin sonuçları sadece çok küçük bir azınlık için refah getirirken ezici büyük çoğunluğun yaşamında hiç bir değişiklik olmadı.

En zengin yüzde 1'in yıllık geliri yüzde 50 artarken daha da küçük bir azınlığın, binde 1'in yıllık geliri üç misli arttı. Bu küçük azınlık Hindistan gerçekten de parıldamaktaydı. Onların altındaki "gelişen" orta sınıf diye adlandırılan yüzde 10-15'in yaşam standartlarında da bir gelişme oldu. Ancak bu orta sınıfın "zenginliği" aslında belki bir bisiklet, belki bir televizyon sahibi olmak ve fiilen aç olmamak anlamına geliyor.

Nüfusun geri kalan yüzde 80'i ise tam anlamıyla aç. Arundhati Roy'a göre Hintli çocukların yarısı yetersiz beslendiği için, hasta ve büyüklerin ise yüzde 40'lük kelimenin tam anlamıyla aç.

Seçimler sırasında bir olay Hindistan'daki yoksulluğun boyutlarını çarpıcı bir biçimde gösteriyor. Lucknow şehrinde BJP her biri bir milyon değerinde olan giysiler dağıtırken çıkan kargaşalığa, çoğu yaşlı kadınlar olmak üzere 25 kişi öldü.

Aslında üçüncü dünyaya örnek olarak gösterilen Hindistan'da IMF'nin yeniden yapılandırma politikalarının uygulayıcısı BJP'nin seçimleri kaybetmesi BJP'nin yanı sıra IMF'nin ve küresel sermayenin de seçimleri kay-

betmesi olarak yorumlanabilir.

Seçimlerde BJP'nin kaybetmesinin bir başka nedeni ise turmandırılan savaştı. Uzun yıllardır Kaşmir nedeniyle Pakistan'la gergin ilişkiler içinde olan Hindistan BJP iktidarı yıllarında önce Pohran kentini yakınlarında nükleer silah denemeleri yaptı, ardından, 1999'da dağlık Kargil bölgesinde Pakistan ile savaşa girişti. Fakat asıl gerginlik 2002'de geldi. Pakistan ve Hindistan nükleer bir savaşın eşğine geldi.

BJP, Ulusal Demokratik Birlik adlı bir ittifakla iktidara geldi. Bu ittifakın ve aynı zamanda BJP'nin içindeki Rashtriya Swayamsevak Sangh (RSS) tam bir faşist örgütlenme. 2 milyona yakın üyesi olan RSS askeri bir biçimde örgütlenmiş bir orta sınıf örgütü ve Hindu milliyetçiliğine dayanıyor. RSS'nin önderi Narendra Modi 2002 yılında Gujarat eyaletindeki Müslümanlara karşı girişilen katliamın örgütleyicisi. Bu katliamda iki bine yakın Müslüman ölüren 100 bine yakın kişi de evlerini terk ederek kaçmak zorunda kalmışlardır.

Ne var ki "Parlayan Hindistan" sloganı gibi Hindu milliyetçiliğine dayalı faşizm de bu seçimlerde geri tepti. BJP-RSS Hinduların egemen olduğu Utar

Pradesh'de, Ayodhya gibi kentlerde önemli ölçüde oy kaybına uğradı.

Seçimlerin galibi olan Kongre Partisi aynı zamanda Gandhi'lerin partisi olarak da biliniyor. Kongre uzun yıllar destek almaları ile kazandığı köylülerin ve kent yoksullarının oylarına dayandı. Ne var ki 1980'lerde Kongre yavaş yavaş bu politikasını terk etmeye başladı ve böylece seçmen tabanında da kayba uğramaya başladı. 1991'de IMF'nin yeni liberal politikalarına keskin dönüş ise tarımdaki destek almalarını bütünüyle keserken kapitalistlerin de vergilerini indirmeye başladı. Bu, Kongre iktidarının sonu oldu.

Kongre Partisi bugün Hindistan politikalarında küçümsenmeyecek bir yeri olan iki komünist partisinin desteği ile iktidara geliyor. Hindistan Komünist Partisi (Marksist) Batı Bengal eyaletinde 25 yıldır iktidarda. HKP (M) Batı kapitalistlerine kendilerinin en iyi müttelik olduklarını anlatıyor. Bu politikaları sayesinde Batı Bengal'e küçümsenmeyecek bir yatırım çekmeyi başardılar. IBM, Pepsi, Mitsubishi Batı Bengal'e yatırım yapan çok uluslu şirketlerden bazıları. Öte yandan Batı Bengal'in HKP (M) hükümeti gecekonduları yıkıyor. Sadece

Kalküta'da 100 bin insan zorla evlerinden çıkarıldılar ve sokağa atıldılar.

HKP (M) grevleri yasaklamakta, grevci işçilere saldırmaktan da geri durmuyor.

Komünist partiler (biri eski Moskovacı, diğeri Pekinci) bu seçimlerde oylarını (% 7) korurken milletvekili sayılarını 37'den 53'e çıkardılar.

Hindistan'da kimi yorumcular bundan sonraki dönemde BJP'nin hızla gerileyeceğini ileri sürüyorlar. Böyle düşünenler yanılıyor. BJP'nin oyları bu seçimlerde sadece % 2.3 oranında düşerek % 21.5 oldu. Kongre Partisi ise oyları % 28.3'den % 26.2'ye düşmesine rağmen milletvekili sayısında büyük bir artış sağladı.

BJP ve RSS'yi bütünüyle geriletebilmek için iki şeye ihtiyaç var. Önce yeni-liberal politikaların işçi ve köylülere saldırısına karşı kitlesel eylemleri güçlü bir biçimde desteklemek gerekiyor.

İkinci olarak ise eylemde birleşmiş bir sol gerekli. Sendika küreselleşme karşıtlarını ve azınlıkları yana yana getirecek ve mücadelede sokacak bir yığınsal eylem çizgisi Hindistan'dan geri-faşist tehlikeyi bütünüyle yok edebilir.

Sol rüzgar

Hindistan genel seçimlerini Kongre Partisi'nin oluşturduğu sol ittifak, altı yıldır iktidarda bulunan BJP'nin Milliyetçi Demokratik İttifakı'na karşı sürpriz bir zaferle kazandı. Solun 1971'den beri parlamento'ya en çok temsilci yolladığı seçimler oldu. Faşistlerin gücü kırıldı, sağa karşı bir siper elde edildi ve sol göreceli de olsa bir ilerleme sağlamış oldu.

Hükümeti kurma görevi verilen Manmohan Singh ise ülkenin ilk Şih başkanı oldu. Müslüman nüfus bu durumda kaygılandı ancak, Singh ilk açıklamasında dinsel bölünmeye karşı çıkıp toplumsal barışa vurgu yaptı. halka verdiği mesaj da Hindu kimliğini öne çıkarıp, Müslümanlara düşmanca tavır takılmaktan kaçınmaları oldu. Maliye eski bakanı olan Singh Hindistan'da liberal ekonominin mimarı olarak tanınıyor. Başbakanlık görevi önce kendisine verilen Sonia Gandhi ise Hint borasının çöküşüne eşliğine gelmesi üzerine başbakanlığı daha serbest piyasacı bir adaya bırakmaya ikna edildi.

Gandhi'nin başbakanlıktan çekilmesini protestoların (hatta bir destekçisi de protestolara karşı Kongre Partisi önünde başına silah dayayarak intihar etmeye kalkışmış) ve Gandhi ailesinden başbakan olan herkesin suikasta kurban gitmiş olmasının da etkisinin olduğu yapılan yorumlar arasında.

Yoksul Hindistan

1.4 milyarlık nüfusuyla Hindistan dünyanın ikinci en kalabalık ülkesi. Yaklaşık her bir metrekaresine bir insan düşüyor. Aynı zamanda dünyada en fazla yoksulun yaşadığı ülkelerden biri. İnsanları sokaklarda karton kutular üzerinde yaşamaları ülke için alışıldık bir durum haline gelmiş. Ülke yönetimini elinde seçimlerde oylarını (% 7) korurken milletvekili sayılarını 37'den 53'e çıkardılar.

Hindistan'da kimi yorumcular bundan sonraki dönemde BJP'nin hızla gerileyeceğini ileri sürüyorlar. Böyle düşünenler yanılıyor. BJP'nin oyları bu seçimlerde sadece % 2.3 oranında düşerek % 21.5 oldu. Kongre Partisi ise oyları % 28.3'den % 26.2'ye düşmesine rağmen milletvekili sayısında büyük bir artış sağladı.

BJP ve RSS'yi bütünüyle geriletebilmek için iki şeye ihtiyaç var. Önce yeni-liberal politikaların işçi ve köylülere saldırısına karşı kitlesel eylemleri güçlü bir biçimde desteklemek gerekiyor.

İkinci olarak ise eylemde birleşmiş bir sol gerekli. Sendika küreselleşme karşıtlarını ve azınlıkları yana yana getirecek ve mücadelede sokacak bir yığınsal eylem çizgisi Hindistan'dan geri-faşist tehlikeyi bütünüyle yok edebilir.

Kerry Bush'dan daha mı iyi?

Amerika'nın iki partili sisteminin "ilerici" partisi Demokratlar'ın başkanlık adayı **John Kerry**.

Kerry savaş konusunda rakibi Bush kadar şahin politikalara sahip. Onun eleştirisi sadece Bush ve yönetiminin gerek savaş sırasındaki, gerekse de işgal dönemindeki çeşitli eksiklikleri ve hataları üzerine. Yani, ben olsam bus avası daha iyi yürütürdüm, Irak'ı sömürgeleştirmeyi, işgali daha iyi başarırdım diyor. Kerry Irak'ın Amerikan emperyalizmi için çok önemli olduğunu biliyor ve bu nedenle de ne Irak'a savaşa karşı ne de bugün sürmekte olan işgale.

Kerry Irak'a daha çok asker göndereceğini söylüyor. Yani savaşı yaymaktan yana.

Demokrat bu tür politikalarla uzun bir süre dir Cumhuriyetçilerden oy kazanmaya çalışıyor. Demokratların stratejisine göre sendikali işçiler, solcular, siyahlar ve diğer azınlıklar nasıl olsa çantada keklik. Sorun Cumhuriyetçilerin yalpalayan oylarını kazanmak. Bu nedenle de Cumhuriyetçilerin gerici politikalarına yakın ve hatta daha sağda politikalar savunulabilir. Nası olsa işçiler, siyahlar vs'nin oyu garant!

"Şimdi Amerika'da savaşa karşı çıkan, 11 Eylül sonrası medeni hakları savunan aktivistler arasında yoğun bir tartışma var. Sırf Bush'u devirmek için Kerry'e oy vermek gerekir mi, gerekmez mi?"

Z-Net'ten **Michael Albert** Kerry'e oy verilmesini savunuyor. "Sonuçları seyrettiğinizi düşünün. Bush'un kazanması halinde kalbinizin ve ruhunuzun tepkisini düşünün. Aynı manzaradan dolayı milyarlarca insanın bu sıkıntıdan dolayı pasifizme düceğini düşünün. Bush ve çetesinin bu zaferin ardından istedikleri herşeyi yapabileceklerini ilan edeceklerini düşünün."

"Bush'un gitmesini istiyoruz. Seçimlerden sonra Bush'un yerine hangi yönetime olursa olsun onu istiyoruz."

Bush'un devrilmesine bu denli önem verenler iki soruya cevap vermek zorunda. "Daha az kötü" olan bir Kerry yönetiminin politikaları "daha fazla kötü" olan Bush yönetiminden daha mı iyi olacak? İkinci olarak ise acaba Demokrat Kerry'nin zaferi solun kendisine güvenini daha mı artıracak?

Birinci sorunun cevabı açık. Kerry'nin kampanyası bugüne kadar ki propagandasında Bush'dan farkları olmadığını yeterince net bir biçimde anlattı. Ve zaten Cumhuriyetçileri yönetimine alacağını açıklarken bir farkı olmadığını da vurgulamaya çalışıyor.

1993'de Clinton Beyaz Saraya sayısız reform programı vaadi ile geldi. Bunların hemen hiçbirisi gerçekleşmedi. Demokratlar tarafından garanti oylar olarak görülen kadınların, sendikali işçilerin, siyahların, eşcinsellerin temsilcileri ise sürekli Clinton yönetimine biraz daha zaman tanımak gerektiğini vurguladılar.

Clinton ise kendisine tanınan zamanı iyi kullandı ve reformlar yapmak yerine sermayenin işine gelen adımları her alanda daha da hızlandırdı. İşçiler, emekçi kadınlar, eşcinseller ve siyahlar için Clinton yönetimi kendisinden önceki baba Bush ve Reagan döneminden daha olumlu değildi.

İkinci soruya gelince, Bush yenilgisi solun kendisine güvenini arttırmayacaktır. Ya da sorunu tersinden koysak, Bush'un zaferi solun kendisine güvenini sarsmayacaktır.

Clinton yönetiminin son yılları yükselen anti-kapitalist hareketi gördü. Bu hareket yönetiminde Demokratlar olduğu için değil, tam tersine Demokratlara rağmen, Demokratlara karşı başladı.

Bugün sokaktaki aktivist için önemli olan bir Demokrat zaferi değil. Mart ayındaki kadın yürüyüşü türünden adımlar çok ama çok daha önemli. Bir milyon kadın seferber olması ve kırtaj hakkı için bu seferberliğin devam etmesi, bu hareketin diğer hareketlerle koordinasyonu bugün çok daha önemli.

Eşcinsel hareketi, siyah hareketi, işçi hakları için mücadele eden sendikalar, kadın hareketi, bunların yığınsal örgütlenmeleri, Irak'ta işgale karşı çıkan savaş karşıtı hareketle birleşmeleri solun kendisine güvenini çok daha fazla arttıracak olan gelişmelerdir.

Bu nedenle Amerikan solu için bugün asıl görev Kerry'nin kazanması için çalışmak değil, sokaktaki yığın hareketlerinin örgütlenmesine katkıda bulunmaktır.

Son olarak, eğer gelecek Ocak ayında Bush gene Beyaz Saray'a döncekoltursa bu sadece sadece Kerry'nin uzlaşıcı yanlış politikalarının sonucudur. Bush'un başarısı değil.

Sinan IRMAK

Savaşlar ihaleye çıktı

"Bu bizim kültürümüze yönelik bir saldırı, bir aşağılama biçimi. Biz ailemizin yanında bile soyunamayız; böyle öğrendik, böyle alıştık. Soyulmamızın, dövülmemizin, üst üste yağılmamızın bizim için ne anlam geldiğini biliyorlardı."

El Cezire televizyonuna çıkarılan ve Amerikan işkencilerinden geçen iki eski tutuklunun sözleri bunlar. Irak'taki hapishanelerde işkence gören, insanlık onuru çöğnenen yüzlerce insandan ikisinin. Irak'taki işgal askerleri, karşılarındaki direniş büyüdükçe insanlıklarından çıkıyor, savaş esiri muamelesi göstermeleri gereken insanlara, üstelik dünyanın gözüne soka soka, akla zarar işkence yöntemleri uyguluyorlar.

Bu işkencelerin amacı direnişçilerin sığınaklarını, kullandıkları silahların yerlerini, liderlerinin saklandığı yerleri, vb. öğrenmek de değil üstelik. Bu işkencelerin amacı direnişçilerin sığınaklarını, kullandıkları silahların yerlerini, liderlerinin saklandığı yerleri, vb. öğrenmek de değil üstelik.

Düpedüz insanları aşağılamak, insanlıklarından çıkarmak, bir "hiç" gibi hissettirmek. Arap dünyasının sosyo-kültürel dokusu iyi incelenmiş, en fazla zararın nereden, hangi değerlere saldırılarak verilebileceği inceden inceye hesaplanmış. İslam coğrafyasında çıplaklık, hele hele de cinsellik, öyle uluorta, kafasına çuval geçirilerek, herkesin gözü önünde yaşanan bir şey hiç olmadı. İşkenciler kültürel yapıdaki en hassas noktaya "çalışıyor".

Bu yaşananları Amerikan generaleri, Savunma Bakanı Rumsfeld, Başkan Bush ve tarihsel bir ihanete imza atan Kürdistan Yurtseverler Birliği lideri Celal Talabani dışında onaylayan yok yeryüzünde. Ama herşeye rağmen evdeki hesap çarşıya uymuyor; işkence fotoğrafları direniş köruktüyor. Savaşın mağdur tarafı da yakaladığı Amerikan askerlerinin cesetlerini parçalayıp köprülere asıyor, TV'de canlı yayınını da bir Amerikalı işadammın kafasını palayla bedeninden ayırıyor. Elbette

bunlar da onaylanacak yöntemler değil, bunlar da insanlık dışı. Ama uygulayanlar, Irak halkının aşağılanan, ayaklar altına alınan onurunun intikamını böyle aldıklarını düşünüyor olmalı.

Savaş da özelleştirildi

İşin bu kısmından daha önemli bir şey var aslında. Bu yöntemleri uygulayanların büyük bir kısmı, işgal için Amerikan ordusuna katılan (bunlara rezervist deniyor) sivil görevliler. Bunların bir kısmı da daha önce Amerikan hapishanelerinde görev yapan gardiyanlar. Irak'ta şu anda sayıları giderek artan paralı askerler ve özel güvenlik şirketleri var. Yani özel şirketler artık yalnızca savaşın yarattığı yıkımdan değil, savaşın bizatihi kendisinden de para kazanıyorlar. Paralı asker sağlamak, Bush yönetimi tarafından, artık bir sektör haline getirildi. Bush bu sektörde ilk denemesini Afganistan'da yapmıştı. Şu anda ise ciddi bir pazar oluşmuş durumda. Irak'ın doğal kaynaklarına el konulmasıyla elde edilen gelir paralı askerlere de aktarılarak, bu sektörün çarkı döndürülüyor.

Satılık savaş

Emekli askerlerden oluşan güvenlik şirketi sahipleri elemanlarına ayda 10 bin dolar (15 milyar TL) ödüyor. Tehlikeli bölgelerde bu rakam daha da artıyor. Ebu Garib'deki işkencelerin arkasında da, daha önce Guatemala, Şili, Bolivya gibi ülkelerde görev yapmış, iki CIA taşeronu şirket var: CACI International ve Titan Corporation. Felluce'de direnişçilerin cesetlerini parçaladığı dört kişi de bu şirketlerin elemanı. Bunlar para için adam öldürmeye, kaçırmaya, tecavüz etmeye, işkence yapmaya ve karşılığında büyük kazançlar elde etmeye gelmiş özel teşebbüsün elemanları. Hatta Irak'ın

bazı bölgelerinde ABD askerlerinin güvenliğini bile bunlar sağlıyor. CNN ve BBC muhabirleri yanlarında bunlar olmadan gezmiyor.

20 bin paralı asker

Şu an Irak'ta 15 tane özel güvenlik şirketi 20 bin kişilik bir orduyla görev yapıyor. Bağdat Havaalanı'nı Custer Battles adlı bir firma koruyor. Erniys adında bir başkası (Güney Afrika-İngiliz ortaklığı) petrol alanları ve boru hatlarını korumakla görevli (Bu şirket Güney Afrika'da ırkçı Apartheid rejimi sırasında da siyahlara karşı kullanıldı). İngiliz Global Risk Strategies işgal yönetimini koruyor. Mühendisler Bechtel ve KBR tarafından korunuyor. DynCorp ise yeni Irak polisini eğitiyor.

Bu şirketlerin bu yıl için toplam anlaşmaları 100 milyon dolar. İngiliz güvenlik şirketlerinin ciroosu bu savaşa birlikte 320 milyon dolardan 1.8 milyar dolara yükselmiş. İngilizlerin özel SAS komandoları her yıl yetiştirdikleri elemanları bu şirketlere kaplıyor. Direnişçilerin çok güçlü olduğu bölgelerde bu paralı askerlerin günlüğü 1.000 dolar!

İşgalin karmaşası içinde bunların sivil mi asker mi olduğu, hangi kurallara tabi oldukları, yargılanıp yargılanmayacakları sorulmuyor bile. Bu şirket elemanları hiçbir kuruma hesap vermek zorunda değil.

Kıscacı ABD ve İngiliz emperyalizmi savaşı da özelleştirdi. Savaşlardan artık yalnızca silah ve petrol şirketleri değil, ihaleyle savaşa satın alan şirketler de kazanıyor. Bu şirketlerin varlığı savaşların varlığına bağlı. İşgal edilecek ülke, işkence yapıp öldürülecek halk kalmadığında bunların yaşama şansına da kalmayacak. Sermayenin değişimlerini dünyanın dört bir yanındaki yoksul halkların kanlarıyla döndürüyor. Kapitalizm bütün iğrençliğiyle sürüyor.

Darbeciler Şili'de hesap vermeye başladı

Şili'de General Augusto Pinochet'in 17 yıl süren kanlı diktatörlüğü döneminde gizli servisin başında bulunan ve yüzlerce faili meçhul cinayetin sorumlusu olarak görülen Manuel Contreras, 1974'te bir gazeteciyi öldürme emrini vermekten 15 yıl hapse mahkum edildi. Davanın yargıçı diktatörlük döneminde gazetecinin işkence merkezlerinden birine götürüldüğünü ve bir daha kendisinden haber alınmadığını ifade etti. Dava sinunda Contreras'a 15 yıl, dört

gizli servis mensubuna da 10 ila 15 yıl arasında hapis cezası vardı. Böylece 30 yıl sonra da olsa darbecilerin ve işkencecilerin önünde sonunda yargılanıp cezalandırılacağı kanıtlanmış oldu. Şili'de insan hakları örgütleri ve sivil toplum kuruluşları bu uğurda aralıksız mücadele veriyorlar. Şimdi ilk kazanımlarını elde ettiler. Böylece bize de üzerinden 24 yıl geçen 12 Eylül darbecilerini nasıl yargılayacağımız konusunda ilham verdiler.

1990'da görevi bırakan diktatör Pinochet (sağda) 1973 yılında askeri bar darbeyle Şili'nin demokratik yollarla seçilen başkanı Salvador Allende'yi (solda) devirmiştir.

55 bin

İngiltere'deki Medact adlı sağlık örgütlenmesinin araştırmasına göre bombardımanın başlamasından bu yana Irak'ta ölen insan sayısı

Nepal'i nasıl bilirdiniz?

1 Ocak 2001 günü gazete ve TV'lere şöyle bir haber yansımsı: "29 yaşındaki Nepal veliaht prensi Dipendra yüksek dozda alkol ve uyuşturucu aldıktan sonra, kraliyet sarayında yemek masasında oturan babası kral Birenda, annesi kraliçe Aishwarya, erkek kardeşi, kız kardeşi, iki amcası, iki halası ve bir kuzenini mitralyözle tarayıp, ardından intihar etti". Bu ilginç olayı bile hatırlaması zor değil mi? Çünkü 25 milyonluk nüfusuyla Nepal dünyanın en yoksul ülkelerinden biri. Bütçesinin yarısı dışarıdan gelen yardımlardan oluşuyor. Öyle petrol gibi doğal zenginliklere de sahip değil ki ABD işgalıyla gündeme gelsin. Hasbelkader dünyanın en yüksek

tepesi Everest, yer hareketleri sonucu orada oluştuğu, ve Batılılara egzotik Budist kültürü ilginç geldiği için, çok çok maceracı turistlerin ilgisini çeken bir ülke. Arasına da Maoçu gerillaların (meşrutü monarşi isteyen bir devrimci hareket!) köy basıp eğitim programlarına katmak için götürdükleri köylülerle küçükükük gazete haberi olabiliyor. Ama Bush yönetiminin ilgisini yine de çekiyor. Nepal kraliyet ordusunun 30 yıllık tüfekler, müzeli bıçaklarla 'donanmış' 70 bin askeri var. Tabii bunlar gerillaların gözünü korkutmaya yetmiyor. Kısa süre önce görevi sona eren ABD Büyükelçisi Malinowski'nin ifadesiyle Bush yönetiminin kaygısı dile geliyor:

"Burası ABD'den çok uzak bir yer. Ama Nepal gibi bölgelerin kontrolden çıkması buraları terörist gruplar için güç merkezi kalabilir." Bu sözler üzerine Bush kesenin ağzını açtı. Kraliyet ordusuna 20 bin yeni M16 makineli tüfek ve gece görüş dürbünleri alınması için 22 milyon dolar yardım yollandı. Böylece Kral, El-Kaide bağlantılı terörist gruplar ortaya çıkacak olursa, gerçekten donanımlı hale gelmiş olacak. Görüldüğü üzere, Bush'un şerhinden kurtulmak için dünyanın tepesine kaçmak da yetmiyor. En iyisi karşısına dikilip, "Bush, dünyamızdan defol! Seni istemiyoruz!" diyenlerin saflarına katılmak.

Çeçenistan

Portre:

Ahmet Kadırov

Çeçen hafta bombalı bir suikast sonucu öldürülen Çeçenya Devlet Başkanı, eski müftü Kadırov'un adı ilk önce Rus rejimine karşı ilan ettiği cihad ile duyuldu. 1954'te Stalin'in sürgüne yolladığı bir ailenin oğlu olarak Kazakistan'da doğdu. 1980'lerde Özbekistan'da İslam çalışmalarıyla tanındı. 1989'da Kuzey Kafkaslar'da ilk İslam enstitüsünü kurdu. 1996'da Dudayev yönetimi sırasında başmüftülük yaptı. İlk Çeçen savaşında bir generali grubunun lideriydi. Ancak üç yıllık bağımsızlık sırasında tavır değiştirdi ve isyancıları İslami algıları yüzünden eleştirmeye başladı.

Sonraları Çeçen halkına işgalci Rus güçlerine direnmemeleri çağrısı yaptı. Sonraki başkan Aslan Mahadov, Kadırov'u bir numaralı düşman ve hain ilan etti ve başmüftülükten azletti.

Rus ordusu Çeçenya'nın altını üstüne getirip denetimi ele geçince Putin 2000'de Kadırov'u devlet başkanı olarak atadı. 2003'te de Çeçenya'yı Rusya'nın ayrılmaz parçası haline getiren anayasayı şabeli bir referandumla onaylattı.

Ekim ayındaki seçimlerde de Kadırov %80 gibi çok yüksek bir oranda oy alarak başkanlık koltuğuna oturdu. Ancak bu seçimlerin şeffaf ve demokratik olmadığı hakkında çok söz edildi.

Kadırov'un oğlu Ramazan ise başında bulunduğu paralı askerlerle yıllardır Çeçen halkına kan kusturuyor.

ABD Venezuela'dan vazgeçmiyor

Dünyanın dördüncü büyük petrol üreticisi olması nedeniyle büyük şirketlerin ağzını sulandıran Venezuela'da Amerikan komplolarının ardu arkası kesilmiyor. Ülkede iki yıl önce Devlet Başkanı Hugo Chavez petrolleri millileştirince, hem büyük şirketlerin hem de Bush yönetiminin şiddetli tepkisine maruz kalmış ve pek çok kez darbe girişimleriyle devrilmeye çalışılmıştı. Ancak yoksulların büyük desteğinin alan Chavez her defasında darbeleri atlattı.

Bu kez de başkent Caracas yakınlarında 120 tane Kolombiyalı milis yakalandı. Bu milisler Kolombiya'nın aşırı sağcı Birleşik Özsavunma Güçleri'ne bağlı. Bu grup Kolombiya'daki yine aşırı sağcı Uribe yönetimi tarafından oluşturuldu. Uribe yönetimi ise Bush yönetiminden her yıl muazzam askeri ve mali yardım alıyor. Milislerin yakalanmasının

ardından Chavez Caracas'ta bir gösteri düzenledi ve halka yaptığı konuşmasında şöyle dedi: "Bu komplonun gerisindeki hükümet düşmanları, ülkede kargaşa yaratarak dizginleri ele almaya, ondan da önemlisi, emperyalistler için dünyanın en büyük petrol rezervlerinden birini garanti etmeye çalışıyor." ABD Büyükelçisi'nin cevabı ise tek kelimeyle komik: "ABD bir imparatorluk değildir ve ne Venezuela'yı, ne hükümetini, ne de halkını tehdit etmektedir." Oysa Kolombiya'dan kalkıp Caracas'a kadar gelen aşırı sağcı milislerin piknik yapmaya gelmedikleri ve onları kimin desteklediği ortada. ABD yandan petrolün denetimini elinde tutamadığı için, öte yandan arka bahçesinde ikinci bir Küba ortaya çıktığından kızgın ve saldırgan. Dünya hegemonyası savaşında bir çatlak da Latin Amerika'dan.

12 Haziran, Cumartesi
Kadıköy Özgürlük Parkı
KONSER

KÜRESEL
BAK
BARIŞ VE
ADALET
KOALİSYONU

Ayrıntılı bilgi için:
(216) 330 43 56 - (0536) 888 83 67

Sosyalistler ne diyor?

Colin BARKER
Çeviren:
Arife KÖSE

İşçi sınıfının merkezi rolü

Bütün önceki ezilen sınıflarla karşılaştırıldığında, kapitalizmde işçiler büyük bir avantaja sahiptir.

Kapitalizm, kendi amaçları için işçileri büyük şehirlerde ve kasabalarda bir araya topluyor. Onları fabrikalarda ve ofislerde bir araya getirmeye zorluyor. Ve işçilere önceki egemen sınıfların ortalama kültür düzeyinin bile çok üzerinde bir eğitim veriyor.

Bunun sonucunda kapitalizm işçileri, sendikalarda, partilerde, kooperatiflerde vs kendini kolayca örgütleyebilen bir güç haline getiriyor. Şimdiye kadar tarihte hiçbir sömürülen sınıf, toplumu ele geçirecek ve yontecek böylesi bir kapasiteye sahip olmamıştı.

Bu dönüşümün anahtarı, yaşamları, şu anda kapitalizmin gücünü ve zenginliğini ürettikleri gerçeğinin hakimiyeti altında olan insanların ta kendisidir.

Sosyalizm, büyük çoğunluğun, zaten kendilerinin ürettiği zenginliğin kontrolünü ele geçirmeleri demektir. Aktif bir şekilde kendisini örgütleyen, üretim araçlarının kontrolünü kapitalist sınıfın elinden almış, insanların gerçek ihtiyaçlarına dayanarak toplumu yeniden şekillendirmek üzere yola çıkmış bir işçi sınıfını dışarıda bırakan hiçbir "sosyalizm" görüşünün tek bir fasulye tanesi kadar bile değeri yoktur!

Sosyalizme giden yol ve sosyalizmin amacı birbirlerinden ayrılmazlar. Bizler, bir grup akıllı insanın-entellektüeller, parti liderleri, milletvekilleri, gerilla ordusu güçleri vs.- insanlığı kapitalizmden kurtarabileceğini varsayan, sosyalizmin "yukarıdan aşağıya" inşa edilebileceği yönündeki tüm görüşlere tamamen karşıyız.

Sosyalizm, parlamentonun egemeli yoluyla ya da herhangi bir diktatörlük ya da azınlık hareketi tarafından inşa edilemez. Bundan dolayı devrimci sosyalistler her zaman hem sosyal demokrat geleneğinin hem de stalinizmin eşit oranda karşısında olmuştur. Her ikisi de "yukarıdan sosyalizm" politikasını savunur.

Sosyalizm sadece çalışan milyonlarca sıradan insan-kadın ve erkek, eşcinsel ve heteroseksüel, siyah ve beyaz-kendisini demokratik bir şekilde "aşağıdan" örgütlediğinde ve karar almayı sağlayan bütün güç biçimlerini bizi bugün yöneten azınlığın elinden almak ve kendi kolektif gücünü sosyal yaşamın ve üretimin yaşamının her yüzüne kabul ettirmek üzere yola çıktığında mümkün hale gelir.

Sosyalist bir toplumun temel prensibi, bugünkü "parlamentar demokrasi"nin sınırlı prensiplerinin çok daha ötesine geçen, en geniş demokrasiyi oluşturmaktır. Demokrasiyi güvence altına almak ve onu genişletmek için, işçi sınıfı, şu anda kendi hayatlarını şekillendiren meseleler hakkındaki kararlardan dışlanan insan kitlelerinin aktif müdahalesine ihtiyaç duyar.

Kapitalizm, her ikisi de sosyal, ekonomik ve politik yaşam üzerinde demokratik, yaygın bir kontrol kurmanın önünde doğrudan bir engel oluşturan iki unsurun bileşimidir. Bunlardan birincisi sömürü, ikincisi ise rekabetir.

Sömürü-üretim fazlasının çoğunluğun emeğinden azınlık tarafından çıkarılıp alınması- kaçınılmaz olarak hiyerarşiye ve demokrasinin olmamasına dayanır. Kârların küçük bir azınlığa akışını korumak için, özel mülkiyetin ve devlet mülkiyetinin bizim üzerimizdeki toplumsal gücü bütün bir şefler, ustabaşılar, yöneticiler, polis, gardiyanlar ve en nihayetinde ordu tarafından sağlarlar.

Aslında kapitalizm sadece sınıf sömürüşüyle tarif edilemez. Onun bir diğer temel unsuru "piyasa" ve rakip devletler ve şirketler arasındaki rekabetin gerekliliğidir. Aslında, bu rekabet kapitalist sınıfı sürekli olarak sömürü oranını arttırmaya ve işçi sınıfı üzerindeki kontrolünü devam ettirmek için her türlü yeni yönetime başvurmaya zorlar.

Aynı zamanda rekabet ve piyasa hiç kimsenin kontrol edemediği ve krizler yoluyla gelişen bir dünya üretir. Bu dünyaya kâr hakimdir ve genel çıkarlar geri plandadır-bunun sonucunda kapitalist sınıfın küresel ısınma gibi evrensel tehditlere verecek etkili bir cevabı olamaz.

Rekabetçi birikim tarafından yönlendirilen kapitalist üretim varolan toplumların yaşam kaynaklarını yok ediyor ve bugün bu sistem gezegen üzerindeki yaşamı çok ciddi bir şekilde tehdit ediyor. Kaynakların gelişimini ve makul bir kolektif yaşamı engelliyor.

Anarşinin ve kapitalist rekabetin ve sömürünün yıkıcılığının gerçek pratik alternatifi, demokratik ve işbirliğine dayalı planlanmanın yaygınlaşması ve gelişmesidir.

Sonuçta, insanlar demokratik bir şekilde kendi ihtiyaçlarının, isteklerinin ve önceliklerinin ne olduklarını kendileri seçmedikleri sürece nasıl karar verebilirler?

Çoğunluk tartışmalarına katılmadıkça ve nasıl değişiklikler yapacağına karar veremedikçe, planlar mantıklı bir şekilde nasıl değiştirilebilir ve değiştirilebilir?

Böyle bir dünya, ancak işçilerin, dünyayı sömürücü yöneticilerinin elinden almak ve onu kendi kolektif güçlerinin kontrol etmek üzere kendilerini örgütlemeleriyle mümkün olur.

AKP'nin YÖK yasasına da yasaya karşı çıkan YÖK'çülere de hayır!

Serbest piyasa eğitimi geliyor

AKP'nin çıkarttığı YÖK Yasası etrafında esaslı bir fırtına kopartıldı. Genelkurmay, CHP, rektörler, İşçi Partisi, Kemalistler ve hükümet üyeleri karşılıklı salvolarla birbirlerini suçladılar.

"Şeriat düzeni kurma çabaları" suçlamasından, "iaikliğe saldırı" iddialarına, orduyu görevle çağıran yaklaşımlardan 19 Mayıs'ı kemalizmin yeniden doğuş günü ilan etmelere kadar komikliğe varan bir dizi tartışma yapıldı.

Bu arada Saadet Partisi Genel Başkan Yardımcısı Cevat Ahyan, hükümetin YÖK Yasası'ndan geri adım atmaması gerektiğini ifade ederek, "YÖK Yasası'ndan geri adım 28 şubat barozanlarına maydana terk etmek olur" dedi.

Kısa bir süre içinde önderliğini Genelkurmay'ın yaptığı cephenin temel iddiası, AKP'nin YÖK yasası'nın Türkiye'yi "İlmli İslami devlete" dönüştürmek için atılmış kocaman bir adımdı.

Bu arada Türkiye'nin bir şehrinde rektörler yürüyüşler düzenlediler. Mustafa kemal heykellerinin önünde "Kemalizm ve aydınlanma ruhu"nu görevle çağıran açıklamalar yaptılar.

Cüppeli, Türk bayraklı bu gösterilerin katılımları da küçüklüğü, yaşananların, bir bardak suda fırtına kopartmak olduğunu gösterdi.

Fakat bu fırtına kafaların karışmasına neden oldu. Bir dizi açılan öğrencileri zora sokan YÖK Yasası, yasanın İmam Hatip Liselilere "çektığı kıyak" yüzünden tek bir cümle daha tartışılmadı. Sanki yasa, İmam Hatip Liselilere sunduğu avantajlarla sınırlı gibi tüm toplum bu sorunu tartışmak zorunda bırakıldı. CHP Genel Başkanı Deniz Baykal,

Yasanın tek amacının "Lisede Araçça öğrenmiş, tefsir, kelim, hadis okumuş, fıkıh okumuş öğrencilerden yüksek yargıçlar, savcılar, öğretmenler, valiler, kaymakamlar çıkaralım" anlayışını açıklamasını yapması muhalefetin elinin kolunun ne kadar bağlı olduğunu göstermektedir.

Aslında yeni yasa öğrenciler açısından bir dizi vahim gelişmeye kapı açarken sadece 11 maddeyi yeniden düzenlenmesinden ibarettir.

Görmezden gelinen bir dizi gerçek var. Yükseköğretimi bitiren her 100 öğrenciden 32'si işsiz kalıyor, iş bulanların 46'sı da mezun olduğu bölümün dışına çalışmak zorunda kalıyor.

AKP'nin YÖK yasasının buna bir çözümü yok.

Tersine, AKP'nin uyarlamaları, ortaöğretime ortalama puan getiriyor ve bu puanı tutturamayanlar liseye dahi devam edemiyor. Puanı tutturamayanlar arasında ise sınırdan öğrenciler sinava girmek zorunda.

Onbinlerce öğrenciye çok minik de olsa öğrenim yaşamı boyunca mali katkı anlamına gelen öğren-

im kredisi ve harç kredisi AKP'nin düzenlemesiyle tümüyle kaldırılıyor.

Okulların mali yapısı tümüyle özel şirketlere havale ediliyor. Okul döner sermayeleri ortadan kaldırılıyor. Okul vakıfları dağıtılıyor.

AKP, tek kelimeyle, öğretimi serbest piyasanın insafına bırakıyor.

YÖK Yasası'na karşı, sadece 60 bin İmam Hatip Liselinin ÖSS Sınav katsayısından dolayı elde ettiği avantaj etrafında yaratılan tartışma, AKP'nin gerçekten de öğretimi ticarileştiren yaklaşımına karşı güçlü bir muhalefet yapılmasını engelliyor.

Oysa başka bir üniversite mümkün! YÖK'ün tümüyle dağıtıldığı, öğrencilerin, öğretim görevillerinin ve okul çalışanlarının kendilerinin öğretimin kaderini belirlediği, ticaret için değil toplumsal yarar için bilimsel eğitim mümkün!

Ne milliyetçi statükocu yaklaşımlar ne de AKP'nin küresel sermayeye kul köle eğitim anlayışı.

Hayali birlik, hayali karşı devrim!

İşçi Partisi'nden YÖK incisi

Doğu Perinçek, partisi ve başyazarı olduğu Aydınlık her konuda olduğu gibi bu konuda da hayali açıklamalar yaparak orduyu ve milleti bütünleştirmeye çalıştı. Tüm statükocu partiler arasında kulvarın en ucunda yer alan ve başı ağrısa orduyu görevle çağıran bu çevre YÖK konusunda yine muhafazakar tutumunu gösterdi.

YÖK Yasası'yla 19 Mayıs'ı bir birine bağlama şekli ise enteresandı. Aydınlık gazetesi

şöyşe yazıyordu: "19 Mayıs geliyor... Bu yıl 19 Mayıs, gençliğin, üniversitesine rektörleri ve öğretim üyeleriyle birlikte sahip çıkacağı bir gün olacak. Tayyip Erdoğan Hükümeti, imam hatipler için bastırılmış, üniversiteler de o kadar birleşiyor. Önemli günler, üniversitelerin, Cumhuriyet kalesi olarak kalabilme mücadelesiyle geçecek".

İşçi Partisi için cumhuriyetin üç adet kalesi var: Ordu, üniversiteler ve İşçi Partisi. Hangi ordu,

hangi üniversiteler? Gerçekten de ordu, emekçilere baskı uygulayan cumhuriyetin kalelerinden.

Üniversiteler ve YÖK ise tüm demokratik muhalefetin neredeyse 12 Eylül'den beri karşı çıktığı bir yapıya sahip.

Bu çevre, sadece bu türden milliyetçi-muhafazakar muhalefetle özgürlükçü bir muhalefetin önüne taş koymakla kalmıyor, Kıbrıs sorununda olduğu gibi çürük elma koalisyonları kurarak aşırı sağa giderek yaklaşıyor.

Ordu elini siyasetten çek!

Mecliste kabul edilen YÖK Yasa Tasarısı'ndan sonra, beklenen olay gerçekleşti ve Genelkurmay Başkanlığı basın açıklaması yaparak yasayla ilgili görüşlerini açıkladı. Açıklamada şunlar söyleniyor.

- "Cumhuriyetin temel niteliklerine bağlılığı şüphesiz olan kesim ve kurumların bu değişiklik tasarısını benimsemesinin beklenmemesi" gerekiyor.

- "Türk Silahlı Kuvvetleri'nin (TSK) cumhuriyetin demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devleti nitelikleriyle ilgili düşünceleri ve tavır dün ne ise bugün de aynıdır ve yarın da aynı olacaktır. Hiç kimsenin TSK'nın bu düşünce ve tavır üzerinde şüphe ve yanlış içinde olması düşünülemez"

- "Söz konusu kanunlar; imam hatip liselerini, sadece din hizmetinde görevlendirilecek eleman yetiştiren kurumları olarak tanımlamaktadır. Olaya bu açıdan bakıldığında, söz konusu değişiklik tasarısının bahse konu bu kanunların lafzına ve ruhuna uygun olduğunu söylemek mümkün değildir."

- "Hatırlanacağı gibi, 2003 Ekim ayı içerisinde, meslek liselerine ilişkin bir kanun tasarısı Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne sunulmuş, ancak kamuoyunda oluşan tepkiler üzerine gündemden düşürülmüşken, yaklaşık altı ay sonra, ne değişmiştir ki aynı kapsamda bir kanun tasarısı, birçok kurum ve kesimin karşı çıkmasına rağmen yeniden gündeme getirilmiştir."

"İşte Genelkurmay'ın "beklenen" açıklaması bu! Bu açıklamanın bir bölümü ordunun Türkiye'de kendi rolünü de açığa çıkarttığı için bu bölümü de aktarmakta yarar var. Açıklamada şöyle deniliyor: "Türk Silahlı Kuvvetleri, Avrupa Birliği sürecinde ülkemizin önünü açıcı ve yapıcı katkı sağlamak amacıyla, son anayasa değişiklikleri içerisinde yer alan doğrudan kurumumuzla ilgili konularda dahi karşı görüş belirtmek için haklı gerekçeleri olduğu halde, görüş belirtmekten özenle kaçınmıştır."

İşte sorun tam da burada. Genelkurmay bir atanmışlar topluluğudur. Atanışların, seçilmişlerin aldığı kararlarda söz söyleme hakkı yoktur. Çalışır çabalarsınız, Onurlu Ordu Mensupları Partisi (OOMP) adıyla bir parti kurar ve siyasete atılırsınız. Bundan böyle siyasi gelişmelerle ilgili açıklamalarda bulunabilirsiniz.

1980 darbesinin mimarı Kenan Evren, darbeyle elde ettiği miting kürsülerinden dini açıklamalar yapıyor ve arındırıyor. 1980 darbesi ve ardından gelen dönem, Süleyman Demirel'in başbakanlık yaptığı 1975-1978 döneminden sonra en çok İmam

Hatip Lisesi'nin açıldığı dönem oldu. Demirel döneminde 233 adet lise açılırken, darbe ve ardından gelen Özal döneminde 90'dan fazla İmam Hatip Lisesi açıldı.

Toplumsal muhalefete karşı işine gelen her türden baskıyı (fişleme, darbe, "postmodern darbe" örgütlenme, hapse tikma, işkence, psikolojik hareket gibi)

uygulamakta kendisini özgür hissedilen ordu mensuplarının, siyasi gelişmelere müdahale etme hakkı yoktur.

Demokrasinin alanını daraltan bu adımlara karşı, siyasi açıklamalar yapan her ordu mensubunun hakkında soruşturma başlatılmaldır. Ordu elini siyasetten çekmelidir.

CHP:

Askere değil emekçiye yaslan!

CHP, uzun bir süredir olduğu gibi, YÖK konusunda da muhalefeti statükoyu savunmaya indirgedi. YÖK Yasa Tasarısı Meclis Genel Kurulu'na gelmeden önce CHP Grup Başkanvekili Haluk Koç orduya göz kırpan açıklamalarda bulundu.

Koç, "Olay genişleyebilir. Sıkıntılı boyutlar çıkabilir. İktidar toplumsal huzura dinamit koymamak için özen göstermeli, dikkat etmelidir" dedi.

CHP Grup Başkanvekili tüm kemalistler gibi öcü yaratmayı da ihmal etmedi: "Şöyle bir tuzak var, tüm genel liselerin imam hatip liselerine dönüştürülmesi, eğitimin dinselleştirilmesi tehlike-i şar. Yağmurdan kaçarken doluya tutulmuş olur".

CHP Genel Başkanı Deniz Baykal ise tasarının Meclis'te görüşülmesi sırasında söz aldı ve "tasarının büyük telaşa, çok değişik çevreleri tahrik ederek" geçirilmeye çalışıldığını söyledi.

Baykal hocalarla, aydınlarla karşı karşıya karşıya gelen her hükümetin gitmek zorunda olduğunu söyledi.

Baykal her zamanki gibi yanılıyor. Bir hükümet, büyük emekçi yığınlarıyla karşı karşıya gelmesi ve işçi sınıfının öfkesini çekmesi durumunda gider. Rektörlerin işçi sınıfının parçası olduğu ise çok tartışmalı! Her biri kemalist, statükocu ve milliyetçi yaklaşımla YÖK Yasası'na karşı çıkan rektörlerin gücü, sadece okulda hakları için mücadele eden öğrencilere yetmektedir. Onu da okul önderinde bekleyen polisleri göreve çağırarak yapabilmekteler.

Rektörler şimdi kimi göreve çağırıyor acaba? Tıpkı Baykal gibi devletin koruyucusu gördükleri ordudur.

Deniz Baykal ve CHP, muhalefet yapmayı orduya yaslanmak ve statükoyu savunma olarak gördükleri süreç sadece AKP'nin elini güçlendirmiş oluyor.

Haberin arkası

Roni Margulies

Milyonlar evlerine mi dönüyor?

Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu'na soldan muhalefet edenlerin öne sürdükleri tartışmalar öyle çarpıcı çelişkiler içeriyor ki, bazen BAK toplantılarında ne diyeceğimi bilemez oluyorum (daha doğrusu, biliyorum, ama zaten kırılan olan birlik havasını bozmak istemediğim için, söyleyemiyorum).

Çelişkilerin en çarpıcısı şu: Birisi kalkıyor ve savaş karşıtı hareketin geri çekilmiş olduğunu, dünyanın şu veya bu yerindeki bir gösterinin küçük olduğunu, geçen seneki kitleselliğe ulaşamadığını anlatıyor, bunun moral bozukluğunu, karamsarlığını taşıyor ve toplantiya yansıtıyor. Tartışmanın bir başka noktasında, genellikle aynı kişi, kalkıp "Bush'a karşı yüz binlerce kişiyi sokaklara döküceğiz de ne olacak, ertesi gün hepsi evlerine dönecek. Londra'da geçen yıl 2 milyon kişi gösteri yaptı da ne oldu?" diyor.

Yani gösteri küçük olursa demoralize olup karamsarlığa kapılıyoruz, yüz binleri bulursa yine demoralize olup karamsarlığa kapılıyoruz!

Bu saçmalık, Türkiye solution geniş kesimlerinin devrim anlayışından kaynaklanıyor. Devrimi kendilerinin yapacağını, bir avuç bilinçli, keskin, tüm marksist klasikleri ezberlemiş, çelik kadronun yapacağını düşündükleri için, ve bu çelik kadro (yani kendi örgütleri) küçücük olduğu için, her koşulda karamsarlığa kapılıyorlar. Morallerini yükseltebilen tek şey, kendi küçük örgütlerinin bir keskinlik yapması, en büyük pankartı taşınması, en devrimci sloganı bağırması, polisle en sert şekilde çatışması. Bir kampanya toplantısındaki 100 kişi veya bir savaş karşıtı gösterideki 100.000 kişi tümüyle çelik kadrolardan (yani kendi üyelerinden) oluşmadığı için, umurlarında bile değil. Nasılsa bu 100.000 kişi ertesi gün evlerine dönecek!

Devrimi, toplumun değiştirilmesini, kitlelerin kendi eylemiyle değil, bir avuç devrimcinin eylemiyle gerçekleşecek bir şey olarak görünce, 2 milyon kişinin gösteri yapmasının hiçbir kıymet-i harbiyesi yoktur

elbet. Geniş kitlelerin harekete geçmesi, radikalleşmesi, politikleşmesi, mevcut toplumu (büttünel değil, kısmi bir şekilde de olsa) sorgulamaya başlamasının bir önemi yoktur elbet. Bu kitleleri daha da radikalleştirmeye, politikleştirmeye, kısmi muhalefetlerini genelleştirmeye çabalamanın, bu amaçla taktiler, eylem biçimleri geliştirmeye çalışmanın anlamı yoktur elbet.

Bir avuç kişinin yaptığı şey (bunlar istedikleri kadar devrimci olsunlar) devrim değil, darbe denir. Devrim ise kitlelerle ilgili bir süreç, toplumsal bir süreçtir. Dolayısıyla, toplumu değiştirmek isteyenler, kitlelerin ne düşündüğünü, harekete geçip geçmediğini, nasıl geçirilebileceğini düşünmek zorundadır. İki milyon kişinin sokaklara dökülmesi toplumsal bir hareketliliğe, değişime işaret eder.

İngiltere'de 2 milyon, Türkiye'de 100.000 kişi sokağa çıktığında, bu kitlelerin bakkallardan ve işadamlarından oluşması mümkün değildir; ezici çoğunluk işçilerden, emekçilerden ve bunların çocuklarından oluşur. Bunlar ertesi gün evlerine değil, işyerlerine, üniversitelerine ve okullarına dönerler. Ve zaten bütün toplum sokaktaki 100 binleri görmüş, duymuş olduğu için, her işyerinde ve okulda tartışma konusu bu olur. Gösteriyeye katılıp radikalleşen işçiler ve gençler bu radikalliği işyerlerine ve okullarına taşır. Gösterilerin yarattığı daha radikal, daha politik hava sendika hareketine, tüm muhalif hareketlere ve toplumu bütününe yayılmaya başlar. Sessizlik kırılır, kitlelerin özgüveni yerine gelir, moraller düzeler, direngenlik, mücadelelilik artar.

İngiltere'de 2 milyon kişi yürüdüğünden beri Blair hükümeti belini doğrultmadı. İspanya'da milyonlar defalarca sokaklara çıktık-tan sonra Aznar hükümeti düştü. Biz de 27 Haziran'da kitlesel bir gösteri gerçekleştirelim, gelenlerin ertesi gün evlerine dönüp dönmediğini sonra tartışsın.

BİZE
GÖRE

Keriz yok! Kriz var!

Hükümet geçenlerde bir iktisat kongresi düzenledi. Usulden olsa gerek, sendikalar da dinlendi. Sonuç ne peki? IMF ile yola devam: Koca bir sıfır yani. Bir de sağolsunlar, işsizlik ve istihdamın önemli sorunlar olduğunu açıkladılar. Sorunlar, uyguladıkları politikaların sonuçları değilmiş gibi sanki!

Türkiye ekonomisi 9 Nisan ile 9 Mayıs tarihleri arasında yüzde 15'lik bir devalüasyon yaşadı. Satın alma gücümüz bu oranda azaldı yani. Cari açık, tarihi seviyeye ulaştı. İlk dört ay için 5.5 milyar dolar olarak açıklandı. Dolar ve faiz tırmanışa geçti, sıcak para apar topar gitti, üstüne üstlük, dünyada petrol fiyatları son 10 yılın en yüksek düzeyine yükseldi, yetmedi, ABD faizleri artıracağına bildirdi. Yönetenler ne dedi? Ekonomi vekilleri, teleleve ekonomistleri ve tabii IMF direktörleri "Ekonomi tıkrırda" demeye devam etti.

2003 yılında, cari, yani kabaca alacak verecek hesabındaki açığın tamamı 6.8 milyar dolardı. Bu yılın ilk dört ayında bu rakam 5.5 milyar dolar buldu. IMF'nin öngörüsü, açığın yıl sonunda 12 milyar dolar bulacağı. Açığın kapatılabilmesinin birkaç yolu var. Sıcak para girişi veya dış borçlanma! Ya da hedeflerin gözden geçirilerek ekonominin küçülmesinde karar kılınması. Sıcak para beklenmiyor. Diğer iki ihtimalin faturası açık: artan işsizlik ve yoksullaşma.

Zaten fabrikalar kapanıyor, durmadan işçi çıkarılıyor, üretim zaten geriliyor. Parasal politikalarla kur kontrol ediliyor, ithalat vs. artıyor ama borç da artıyor. Yani ekonomi kağıt üzerinde 'hormonlu büyüyor!'. DİE, kişi başına dağılan milli gelirin 3 bin 500 dolara çıktığını açıklıyor ama kimseye 3 bin 500 dolar düşmüyor; çünkü gelir dağılmıyor! 13 milyon işsiz olduğu bir ülkede bu tür rakamların hepsi yanıltıcı. Hükümet, kapırmış kolunu IMF'ye, maval okuyor. Emekçiler bal gibi krizi yaşıyor.

İnsanın aklına, makyajının bozulmasını istemeyen hükümetin YÖK krizine yol açarak, başarısızlığını siyasi bir nedene bağlamak isteyebileceği geliyor!

Cem HİRE

Bize Göre köşesinde yayınlanmasını istediğiniz mektuplarınızı, makalelerinizi en geç 6 Haziran 2004 tarihine kadar Sosyalist İşçi'ye iletmiş olmalısınız.

Egemen sınıfın 20 yıldır arayıp bulamadığı

Büyük sermayenin yeni partisi AKP

Roni MARGULİES

Tayyip Erdoğan'ın Yunanistan ziyaretinin ardından uzun uzun tartışılan konulardan biri de eşi Emine Erdoğan'ın ayakkabıları oldu. Yunanistan Başbakanının eşi spor ayakkabı giymişken tesettürlü bayan Erdoğan'ın uzun ince topuklu ve sivri burunlu ayakkabı giymiş olması medyada çeşitli tartışmalara konu oldu. Örneğin, Hürriyet yazı işleri müdürü Ertuğrul Özkök bütün bir başyazısını buna ayırdı; ayakkabıları çok beğendiğini, fakat kıyafetin geri kalanından memnun olmadığını belirtti.

AK Parti iktidara geldiğinden beri, İmam Hatip Liselerinden YÖK'e, Kıbrıs meselesinden Emine Hanım'ın ayakkabılarına, önemli önemsiz her konu İslamiyet'le ilgili, laiklikten verilmiş bir ödün olup olmadığı, AKP'nin takkiye yaptığını gösterip göstermediği açıklarından tartışılıyor. Hükümetin her siyaseti, her uygulaması 'laik cephe' tarafından AKP'nin aslında Türkiye'de bir İslam Cumhuriyeti kurmak istediğinin kanıtı veya ipucu olarak değerlendiriliyor, eleştiriliyor, yayılım ateşine tutuluyor.

Bu konuların, siyasetlerin ve uygulamaların laiklik-İslam dışında ne anlama geldiği, sınıf-sal anlamı, emekçiler açısından anlamı ise hiçbir şekilde tartışma konusu değil. Hürriyet için bu doğal bir şey. Ama CHP için, herhangi bir muhalif için bu anlamsız ikilemin içine girmek, AKP'yi sadece laiklikle ilgili konularda eleştirmek aslında muhalefet etmemek anlamına geliyor. Dahası, egemen sınıfa daha iyi bir hizmette bulunmak zor olsa gerek: hükümetin her yaptığını bir laiklik-İslam toz bulutu ardına saklamak, uygulanan siyasetlerin gerçek niteliğini gözlerden saklıyor - yani egemen sınıfın işine yarıyor.

Sermayenin partisi

Oysa, AK Parti'nin Müslümanlıkla, İslam'la, dinle, ahrette hiçbir ilişkisi yok. AKP bugün egemen sınıfın 20 yıldır arayıp da bulamadığı, büyük sermayenin çıkarlarını eksiksiz bir şekilde temsil eden parti konumunda. Bunun Kemalister hariç hemen herkes farkına vardı. En başta da, bu durumdan memnun olmayan gerçek siyasi İslamcılar ve çok memnun olan büyük sermaye farkına vardı. Gerçek siyasi İslamcılar geçen

genel seçimde Saadet Partisi'ni terk ederek İslamcı sandıkları AKP'ye oy vermişlerdi. Geçen Mart ayındaki yerel seçimlerde ise, artık uyanmış oldukları için, önemli bir kısmı Saadet'e geri döndü, bu partinin oyları %2'den %4'e yükseldi. Erbakan'ın 1960'lardan beri aldığı oy, yani Türkiye'deki gerçek şeriatçı oy, zaten her zaman %4 ile %6 arasında olmuştur. Sadece bir kez, 'Adil Düzen' programıyla, AKP'yi sadece laiklikle ilgili konularda eleştirmek aslında muhalefet etmemek anlamına geliyor. Dahası, egemen sınıfa daha iyi bir hizmette bulunmak zor olsa gerek: hükümetin her yaptığını bir laiklik-İslam toz bulutu ardına saklamak, uygulanan siyasetlerin gerçek niteliğini gözlerden saklıyor - yani egemen sınıfın işine yarıyor.

Bunu belki de en iyi anlayan büyük sermaye. Turgut Özal'ın başbakanlıktan cumhurbaşkanlığına geçtiği günden beri doğru dürüst bir hükümet bulamayan, her an devrilmeye aday koalisyon hükümetleriyle bir türlü kendi programını uygulayamayan, siyasi ve ekonomik istikrarsızlıktan kurtulamayan büyük sermaye ta 1980'lerin başlarından beri ilk kez parlamentoda rahat bir çoğunluğu olan, güçlü ve egemen sınıfın her isteğini hayata geçiren bir hükümet buldu.

İslam değil, sermaye

Bu hükümet, her şeyden önce, kendisini İslamcı zanneden ve devirmek için her şeyi yapmaya hazır olan Kemalistlerle ve orduyla gereksiz yere kapışmayacağı, istikrarsızlık yaratmayacağı gösterdi, egemen sınıfın güvenini kazandı. Ardından, egemen sınıfın en

İslam değil, sermaye

Bu hükümet, her şeyden önce, kendisini İslamcı zanneden ve devirmek için her şeyi yapmaya hazır olan Kemalistlerle ve orduyla gereksiz yere kapışmayacağı, istikrarsızlık yaratmayacağı gösterdi, egemen sınıfın güvenini kazandı. Ardından, egemen sınıfın en

Koç ailesi AKP'ye oy vermiş

Koç Holding Şeref Başkanı Rahmi Koç, her projelerini anlayışla karşılayan Kadir Topbaş'ın başkan seçilmesine sevindiklerini belirterek, 'Biz de oyumuzu kendisine verdik' dedi.

Koç Holding Şeref Başkanı Rahmi Koç, yerel seçimlerde oylarını aile olarak Kadir Topbaş'a verdiklerini söyledi. Rahmi Koç, oğlu Koç Holding Yönetim Kurulu Başkanı Mustafa Koç ile birlikte dün Büyükşehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş'a tebliğ ziyaretinde bulundu. Topbaş, yaptığı konuşmada, ülkede ciddi anlamda istihdam alanı oluşturan ve birçok sektörde imzası olan Koç Grubu'nun yeni yatırımlara adım atmasını arzu ettiğini kaydetti.

temel amaçları olan iki konuda emin adımlar atmaya başladı. Birincisi, yıllardır sorun olan, aksayan, topallayan IMF siyasetlerini tıkır tıkır uygulamaya başladı: özelleştirme, orman yasası, geçmek üzere olan Kamu Reformu Yasası, vs. İkincisi, Avrupa Birliği'ne girme konusunda tüm sorunları tıkır tıkır çözmeye başladı. Bugüne kadar hiçbir hükümetin üstüne gitmeye bile cesaret edemediği Kıbrıs sorunu bir çırpıda çözüldüverdi, anayasa değişiklikleri yapıldı, ulusal sorunda gerginlik azaltılmaya çalışıldı.

Ustelik, bütün bunlar, Kemalisteri, tüm milliyetçileri, askerleri çılgına çeviren, bir kısmı on yıllardır tabu olan bu uygulamalar çok fazla maraza çıkartmadan, kimseye fazla kavgaşmamaya çalışarak, büyük bir ustalıkla uygulandı. Hemen hemen tüm grevler ertelendi, yoksul taşralı çocukların eğitimi ni etkileyecek olan yeni YÖK yasası geçirildi.

Bu siyaset ve uygulamaların hiçbirinin İslamla, seriatala, perilerle, cinlerle hiçbir ilişkisi yok. Bire bir büyük sermayenin çıkarlarını uygulanması, sermayenin öndeki engellerin kaldırılması.

Laiklik değil, sınıf muhalefeti

AKP, laik cephe'nin saldırısı altında kaldığı için daha demokrat, devlet güçlerine daha 'muhafif' görünüyör ve halkın gözünde tam da bu nedenle prestij kazanıyor. Bu prestij sayesinde, egemen sınıfın tüm taleplerini hiçbir direnişle karşılaşmadan uyguluyor.

Uyguladığı siyasetlere muhalefet etmesi gerekenler ise, hâlâ Emine Hanım'ın ayakkabılarıyla, bilmem kimin bilmem nereye çarşaf giyerek girip girmediğiyle uğraşıyor.

AKP egemen sınıfın partisidir. Buna karşı sınıf muhalefeti yapılmazdır. Hayali bir şeriatçılığa karşı yapılan laik muhalefet hayali bir muhalefettir, hiçbir başarı şansı yoktur. AKP'nin tabanı yarı sınıfal nedenlerle AKP'den kopmuş zaman, bu partiye sınıfsal nedenlerle muhalefet edenlerin yanına gelecektir, laiklik yaygaraları koparanların yanına değil.

'Büyük Ortadoğu' fantezisi

Bizim sağımız da, solumuz da proje meraklısıdır. Bir şeye proje dendi mi muhakkak ciddiye alınmalıdır. ABD'nin 'Büyük Ortadoğu Projesi' de Türkiye'de hayli ses getirdi. Tartışmaları izlediğinizde, sanki üzerinde yularca çalışılmış, dört başı mamur bir projesi var sanıyorsunuz ABD'nin. Bu bakış savaş karşıtları arasında da yaygın. Oysa işin sahibi Amerikalılar dahi proje demiyorlar tartışırken. 'Girişim' ya da 'inisiyatif' terimlerini tercih ediyorlar.

Amerika'nın sözü edilen coğrafya üzerindeki niyetleri malumumuz. Nihai hedefleri, Afrika'nın kuzeyinden Asya'nın ortasına dek uzanan ve esas olarak İslam coğrafyası diyebileceğimiz bölgede, sürdürülebilir bir hegemonya kurmak. Küresel hegemonyalarının tesisi için bölgeye hakim olmak istiyorlar. Jeopolitik teorilere göre, bunun için Avrasya'nın enerji kaynaklarının kontrolü şart.

Biz bu nihai hedefi biliyoruz da, ABD, tartıştığı 'Büyük Ortadoğu'nun altını nasıl dolduracağını biliyor gibi görünmüyor pek.

Vietkonglu komünistlerden bekliyorlardı belki ama, Irak'ta hiç de beklemedikleri bir 'savunma'yla karşılaştılar. Tüm Ortadoğu halklarının nefretini kazanmaya namzet 'Kürtler'i saymazsak, kökenleri ve mezhepleri aşan ve birleştiği bir 'ulusal' direniş karşısında tek kelimeyle şaşkınlık. Bir 'B planları' yok.

'Büyük Ortadoğu' mümkün mü?

İşte tam da bu noktada, 'Büyük

Ortadoğu' tartışmasını açtılar. İslam coğrafyasında uygulanmak üzere, sözde fundamentalist İslam'a karşı, 'yeni düzen'. İnsanlık adına demokrasi savaş! Oysa insanlık vaadedilen demokrasinin fotoğraflarını gördü midesini tutarak. Direniş ve onun tamamen kazanımı olarak görülmesi gereken, işgal güçlerinin kirliliği çamaşırlarının serilip dökülmesi, ABD'nin niyetlerinin önündeki en büyük engel. Telaşlı açıklamaların aksine, münferit olan fotoğraflar değil, fotoğraflardaki askerlerin temsil ettiği Bush yönetimi!

İkinci olarak ileri sürülebilir ki, sözü edilen 'proje' bir teorik dayanakattan da yoksun. Bu açıdan 'proje' geçmişin 'Yeşil Kuşak' girişimiyle benzerlik taşımıyor. 'Yeşil kuşak' 'merkezî' çevreyen şeridi kontrol altında tutma ihtiyacının ürünüydü ve ABD dışındaki diğer küresel aktörler nezdinde de bir ikna kabiliyeti mevcuttu. 'BOP' benzeri bir arka plana sahip değil.

ABD dış politikasında 'Büyük Ortadoğu' girişiminin önünü kesen ikizlülükler de var. Bunların başında şüphesiz Filistin meselesi geliyor. İsrail terörünün sona erdirilmesi, Ortadoğu barışının olmazsa olmazlarından işgalin sona ermesi ve Filistin'in özgür bir ülke olarak uluslar topluluğuna katılması gerçekleşmezse, tartışmaların suya yazı yazmaktan başka anlamı olmayacak. ABD İsrail'in Filistinli sivilere karşı giriştiği katliamları dahi kına(ya)mıyor!

Diğer bir engel, Bush yönetiminin, baba Bush'tan yadigar ilişkileri. Özellikle Suudi oligarşisi ve bölgedeki -Saddam

BOP: İslam coğrafyasında uygulanmak üzere, sözde fundamentalist İslam'a karşı, Ortadoğu halklarını hedef alıyor.

Hüseyin de dahil pek çok anti-demokratik yönetimle aralanındaki 'tarihsel' bağlar da, demokrasi götürme/kurma iddiasındaki Bush'u hayli zorlayacak.

Avrupa ile ilişkiler ayrı bir sorun. Avrupa, özellikle batıda Fransa ile doğuda Rusya, Bush'un girişimini pek de öyle suskunlukla karşılayacağı benzeriyorlar. "Made In USA" nişanı taşıyan ve ABD'nin 'projesi' için önemli bir adım sayılabilecek Annan Planı'nın 'şurasına burasına' da olsa Rusya'nın koyduğu veto, bizzat buna işaret

olarak okunmalı. Çin'in küresel pozisyonu ayrı bir yazıyı hak ediyor elbette ama, Kıbrıs konusunda olduğu gibi pek çok başka konuda Rusya ile ortaklaşığı da gözardı edilmemeli.

Kaldı ki Avrupa'da ABD'nin 'girişimi' Türkiye'deki kadar ciddiye de alınmıyor. Bizim ciddi televizyonlarımızdakine benzer forumlar filan düzenlenmiyor. Bizdeki hassasiyetin ciddiye anlaşılabilir belki bölge ülkesi olmamız itibarıyla ama, muradımız 'proje'nin ciddiyetini sorgulayabilmek.

Tartışma ne zaman

bitecek? ABD ılımlı saydığı Arap ülkelerinden dahi mesafeli mesajlar alıyor. Hüsnü Mübarek'in açıklamaları bu yönde yorumlanabilir. Arap egemenleri, "gösterdiği sopa karşısında uyumlaşma belki ama, şu demokrasi ısrarınız pek hoş değil" der gibi.

Arap halklarının ABD'ye duyduğu nefret hesaba katıldığında, Bush yönetiminin 'demokrasi zorlaması'nın bumeranga dönüşmesi ihtimali de hayli yüksek. Demokratik bir Ortadoğu ABD'nin kâbusu olabilir, tabii işbirlikçilerinin de.

ABD girişimine Avrupa'yı, Arap devletlerini, bu arada Türkiye'yi de ortak etmek istiyor. Tartışma Haziran'da önce G-8, sonra İstanbul'daki NATO zirvesinde sürece. Buralardan da 'proje' adına uygulanabilir, somut sonuçlar beklemek sanırız doğru olmayacak. ABD'deki Kasım seçimlerinin tartışma üzerinde asıl belirleyici faktör olacağını düşünmek daha gerçekçi.

Bize düşen dünyanın tüm savaş karşıtlarıyla beraber, Bush yönetimini sallamaya devam etmek. Amerikan halkının onları silkeleyip atmasına yardımcı olmak.

Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu, başka konularda ne düşündüklerine bakmaksızın, dileyen herkese bu imkanı sağlıyor. Onları bekliyoruz, Haziran'a hazırlanıyoruz. Şenliğe katılma zamanı!

Cem HİRE

Sosyal forumlar hep tartışacak mı, alternatif için somut adımlar da atmak gerekmez mi?

2001 yılında Brezilya'nın Porto Alegre kentinde gerçekleşen ilk Dünya Sosyal Forumu (DSF), çokuluslu şirket yöneticilerini ve bürokratları bir araya getiren ve dünyanın geleceği hakkında kararlar alan, Dünya Ekonomik Forumu'na karşı bir 'alternatif' olarak düzenlenmişti. Bu DSF'ye yönelik amaç, DSF'yi düzenleyenlerin mücadele anlayışlarını yansıtıyordu. Özellikle DSF'nin örgütlenmesinde etkin olan Attac ve Brezilya İşçi Partisi (PT) gibi yapılar, dünyanın geleceği üzerine fikirleri ve yeni projeleri tartışan, uluslararası kurumlar ve ulusal devlet yöneticileriyle diyalog kuran bir forum anlayışına sahip.

Attac'ın, Avrupa Parlamentosu'nda temsil edilen tüm partilerden üyelerin yer aldığı, lobi faaliyeti sürdüren grupları var. Brezilya Cumhurbaşkanı seçilen PT Genel Başkanı Lula, III. DSF'de gövde gösterisi yaptıktan hemen sonra, Davos'a, Dünya Ekonomik Forumu'na çıkarık, iki forum arasında 'köprü olma'ya çalıştı.

Lula'nın harekete sormadan, Davos ile Porto Alegre arasında, yeni çokuluslu şirketlerin yöneticileriyle, bunların hakimiyetine karşı dirençler arasında kendisine biçtiği köprü olma misyonunu, büyük eleştiri aldı. Bütün bunlar, sosyal forum sürecinde ağırlığa sahip bir kanadın yeni liberal politikalarına karşı mücadelesinin sınırlarını gösteriyor.

Ancak bu pratiklere bakarak tüm forum hareketini yargılamak yanlış olur. DSF, 'hareketlerin hareketi' olarak, yani içinde irili ufaklı yüzlerce, binlerce toplumsal hareketi barındıran bir hareket olarak, çok farklı geleneklerin ve mücadele anlayışlarının toplamından oluşuyor. Nitekim geçtiğimiz ocak ayında Mumbai'de gerçekleşen IV. DSF'nin örgütlenmesinde, Hindistan'ın en büyük iki komünist partisi ve sayısız radikal toplumsal hareketin yanı sıra, milyonları Bush'a ve Blair'e karşı seferber eden savaş karşıtı hareketin en önemli örgütleri de yer aldı.

DSF'lerin sadece tartışmaların

yapıldığı etkinlikler olarak görülmesi yanlış. Bu yanlış anlayış, DSF'nin yılda bir kez düzenlenen bir etkinlik olarak görülmesinden kaynaklanıyor. Oysa DSF yılda bir kez düzenlenen bir etkinlik değil, politik bir süreç. Bu süreç, her bir toplumsal hareketin DSF olsun, olmasın yeni liberal saldırılara, savaşlara ve her türlü tahakküme karşı yürüttüğü günlük mücadelelerin toplamından oluşuyor. DSF'nin buradaki rolü, bu bir birinden kopuk mücadelelerin deneyimlerini bir araya getirmek, bu mücadeleleri ortak düşmana karşı, ortak bir takvimde birleştirmek. Bütün bunlar kendiliğinden olmuyor. Her bir ulusal coğrafyada sayısız toplumsal hareket, tüm yıl boyunca çeşitli düzeylerde sürdürdüğü seferberliklerini, sosyal forum süreçleriyle ilişkilendiriyor. Bu bir yerel kent sosyal forumu düzeyinden, ulusal sosyal forumlara; buradan bölgesel ve kıtasal olana doğru, aşağıdan yukarıya bir piramit şeklinde yükseliyor. Sonuçta yılda bir kez görüşümüze çarpan 'etkinlik', aslin-

de tüm yıl boyunca süren mücadelenin deneyimlerinin bulunduğu bir forum.

DSF süreçlerinde alternatifler doğrultusunda somut adımlar atılıyor ve buna bağlı olarak somut kazanımlar da söz konusu. Bunların başında savaş karşıtı hareketin kazanımları yer alıyor. İnsanlık tarihinin en büyük kalabalıklarının sokağa çıkaran ve bunu küresel düzeyde gerçekleştiren günümüz savaş karşıtı hareketin bir dizi somut kazanımı oldu. Örneğin, 1 Mart 2003'te Ankara'da bir araya gelen savaş karşıtı hareketin durdurarak, ABD'nin Irak'a kuzeyden cephe açmasını ve Türkiye'nin işgale ortak olmasını önledi. İspanya'da savaş karşıtı mücadele eden milyonlar, Bush'un yakın müttefiki Aznar'ı seçim sandığına gömerek, bir başka büyük kazanım elde etti. Küresel direniş hareketinin daha bir çok alanda somut kazanımları söz konusu. Bunların başında Dünya Ticaret Örgütü'ne karşı Seattle'da ve Cancun'da elde edilen zaferler, çokuluslu ilaç tekellerinin patent hakları için

Sosyal forum nedir, ne değildir?

başlattığı saldırılara karşı Güney Afrika ve Brezilya'da elde edilen başarılar geliyor.

Küresel hareket, kadına karşı uygulanan şiddete, seks ticaretine ve çocuk emeğinin sömürülmesine karşı küresel mücadelesini sürdürüyor. Yoksul ülkelerin borçlarının silinmesi kampanyalarını sürdürürken, cinsel ayrımcılığa ve cinsel yönelimlere karşı uygulanan baskılara karşı çıkmaya devam ediyor. Örgütlü işçi hareketiyle, genç aktivist kuşağın mücadelesi her geçen gün daha çok birlik yönünde ilerliyor. İçme sularının özelleştirilmesinden, sosyal devlet anlayışının terk edilmesine, küresel ısınmadan, genetik olarak oynanmış gıdalara kadar yaşamın her alanında küresel kapitalizme karşı mücadelede milyonlar bir araya geliyor. DSF, tüm bu mücadelelerin aktivistlerini bir araya getiriyor, tartışıyor ve ileriyeye yönelik yeni mücadele perspektiflerinin ve takvimlerinin oluşmasını için onalıklar yaratıyor.

F. Levent ŞENŞEYER

KISA
TARİHÇE

12 Eylül 1980: 5 general 600 üyeli meclisin yasama ve yürütme yetkisini beş başlına kullanmaya başladı.

Ülkede her şey yasaklandı. 16 Eylül 1980: Milli Güvenlik Konseyi bütün grevleri yasakladı. Grevdeki 51 bin işçiye işbaşı yapıldı.

17 Eylül 1980: Gözaltı süresi süresiz uzatıldı.

7 Ekim 1980: Necdet Adalı idam edildi.

10 Kasım 1980: Onur Yayınları sahibi İlhan Erdost dövülerek öldürüldü.

3 Aralık 1980: 17 yaşındaki lise öğrencisi Erdal Eren 17 günlük yargılamadan (işkenceden) sonra idam edildi.

19 Aralık 1980: DİSK davası başladı.

2 Haziran 1981: MGK'nın 52 numaralı kararı çıktı. Bu karar pek çok şeyi yasakladığı gibi, yasakların tartışılmasını ve eleştirilmesini de yasaklıyordu.

6 Haziran 1981: TİP başkanı Behice Boran ve TÖB-DER başkanı Gültekin Gazioğlu vatandaşlıktan çıkarıldı.

13 Haziran 1981: Bülent Ersoy'a sahne yaşağı.

26 Haziran 1981: Başkan Abdullah Baştürk ve 51 DİSK yöneticisi için askeri savcı idam istedi.

22 Temmuz 1981: Evren Erzurum konuşmasında "İlk ve orta okullarda, liseelerde mecburi din dersi konacaktır." dedi.

15 Ağustos 1981: Dev-Sol davası başladı. Savcı 141 idam istedi.

15 Ekim 1981: Bütün siyasi partiler kapatıldı.

25 Aralık 1981: TÖB-DER davasında 50 kişi 1-9 yıl hapse mahkum oldu.

17 Mayıs 1982: Aziz Nesin'in aralarında olduğu Barış Demeği davası başladı.

4 Eylül 1982: Askeri savcı 10 DİSK uzmanı için idam istedi.

19 Ekim 1982: 186 idam istemli Dev-Yol davası başladı.

7 Kasım 1982: Yeni anayasa için halkoylaması yapıldı. Yaklaşık 17 milyon evet oyuna karşılık 1 milyon 600 bin hayır oyu çıktı. Bu arada Evren 7 yıllığına cumhurbaşkanı oldu.

6 Kasım 1983: Yasaklı, vetolu seçimler yapıldı. Seçime giren bütün partiler derece aldı; çünkü sadece üç partiye izin verildi.

26 Mayıs 1985: Ankara Sıkıyönetim Komutanı Bilim ve Sosyalizm yayınlara ait 133 bin 607 kitabın imha edilmesini emretti.

2 Ağustos 1989: Eskişehir Özel Tıp Cezaevi'nde 29 Haziran'da başlayan açlık grevi sırasında koğuşlara baskın yapılarak Nazilli ve Aydın'a sevkedilmek üzere arabalara doldurulan mahpuslardan Hüseyin Hüsnü Eroğlu ve Mehmet Yalçınkaya öldürüldü.

9 Kasım 1989: Evren, cumhurbaşkanlığını Özal'a devrederek Marmaris'e çekildi. Hala orada.

12 Eylül generalleri yargılansın

Asmayacağız,
hapiste besleyeceğiz

12 Eylül darbesinin ilk işaretlerinden biri Aralık 1979'da Erzurum'daki Kış Tatbikatı'nda geldi. Orduveinde konuşan Kenan Evren "Kan dökmeyi göze alırsak, bunların hakkından bir ayda geliriz." dedi. Hakkından geliriz dedikleri sendikalar, siyasi partiler, kitle örgütleri ve milyonlarca insandı. Harekata "bayrak hareketi" adı verildi.

Ve Türkiye, 12 Eylül darbesine derin bir uykuda yakalandı. Saat 03:00'te TRT ve PTT istasyonlarına el kondu. Emniyet müdürlüğü ve tesisleri ele geçirildi. Demirel, Ecevit ve Erbakan gözaltına alındı.

Saat 04:00'te Kenan Evren ve kuvvet komutanlarından oluşan Milli Güvenlik Konseyi'nin ilk bildirisi radyolardan okunmaya başladı: "Türk Silahlı Kuvvetleri, İç Hizmet Kanunu'nun verdiği Türkiye Cumhuriyeti'ni kollama ve koruma görevini yüce Türk milleti adına emir ve komuta zinciri içinde ve emirle yerine getirme kararını almış ve ülke yönetimine bütünü ile el koymuştur." Artık herşey 5 generalin iki dudağının arasındaydı.

Böylece parlamenter sistem üçüncü kez kesintiye uğratıldı. Parlamento feshedildi. Milletvekillerinin dokunulmazlığı kaldırıldı. Bütün ülkede sıkıyönetim ilan edildi ve

sokağa çıkma yasağı kondu.

Artık darbe sonrası tam bir devlet terörü yaşanmaya başladı. Darbe sonrası 650 bin kişi gözaltına alındı. 329 kişi yargısız infazla, 346 kişi şüpheli biçimde, 171 kişi gözaltında işkenceyle öldürüldü. 2 milyona yakın insan fişlendi. 100 bin kişi siyasi nedenlerle yargılandı. 517 kişi idama mahkum edilip 51 kişinin idamı infaz edildi. 937 film yasaklandı, 24 bin demek, bütün parti ve sendikalar kapatıldı. Onbinlerce işçi gerekçe gösterilmeden işten atıldı. Gazetecilere 3 bin 315 yıla varan

hapis cezaları verildi. Grevdeki 51 bin işçinin grevine son verildi.

12 Eylül'ün yarattığı karanlık tablo bunlarla sınırlı değil. Milli Güvenlik Konseyi rejimi yeniden yapılandırdı ve 660 yasa çıkartıldı. Anayasa'daki görece düşünce ve örgütlenme özgürlüğü ortadan kaldırdı. Çıkarılmaları Yargıtay ve Danıştay kararlarıyla bu kurumların görece bağımsızlıklarına son verildi, konseye tabi kılındı. Avukat ve barolara sınırlama getirildi ve savunma hakkı ortadan kaldırdı.

Orduyu, müdahaleye uzun süredir davet eden Türk sermaye sınıfı 12 Eylül'le rahat bir nefes aldı. Artık sendikalar ortadan kaldırılmış, grev yasaklanmıştı. 24 Ocak 1980 ekonomik kararları hayata kolayca geçirilebilirdi. Çünkü 24 Ocak kararları neo-liberal ekonomik-politik yaptırımların vahşice uygulanmasını gerektiriyordu. 12 Eylül aynı zamanda özelleştirme adı altında soygunların, büyük vurgunların ve hortumların da öünü açtı. Aslında 12 Eylül darbesiyle birlikte toplumda tepeden bir "karşı-devrim" gerçekleştirildi. Toplum politik, ekonomik ve hukuksal bir cendereye sokuldu.

Bugün bütün anti demokratik uygulamaların, işsizliğin, yoksulluğun, özelleştirme vurgunlarının arkasında 12 Eylül darbesinin damgası vardır. Bu nedenle 12 Eylül'ün tüm pislğini temizlemek 12 Eylül generallerini yargılamak gerekir. 12 Eylül'ün mağdurları yalnızca devrimci örgütlerin militanları değildi. Milyonlarca insan, bütün bir işçi sınıfı ve uzun vadede bütün toplumdur. 12 Eylül'ü yargılayacak dinamik de gücünü buradan alacaktır.

Ahmet YILDIRIM

Susurluğun arkasındaki 12 Eylül

Abdullah Çatlı'nın 1970'lerdeki yakın arkadaşlarından ülkücü Ömer Ay "Çatlı devletle işbirliği içerisinde operasyon yapmaya 12 Eylül darbesi lideri Kenan Evren döneminde başladı." diyor.

Darbecilerin 12 Eylül'den sonra eli kanlı faşistleri kullandığı açık. Bunlar Mehmet Ağar ile birlikte çete oluşturup onlara katliama, bombalamaya, yüzlerce kişinin öldürülmesine imza attılar.

Ayrıca bu çetenin Türkiye'de eroin işini yönlendirdiği de ortaya çıktı. 1996 Kasım ayında Susurluk'ta gerçekleşen kaza ile siyasetin, emniyetin, ülkücü mafyanın ortak fotoğrafını gördük. 12 Eylül generallerinin de eli bu çetenin içinde eroin vs buluşmuştu.

Susurluk olayının hesabı da kapanmadı. Hesabını onun ardındaki asıl güç 12 Eylül darbesi generallerini de kapsayacak bir biçimde almalyız.

"Düşçüler" sokağa çağırıyor

1968 Mayıs'ında Paris... Dünyayı saran yangının başladığı yıllar ve mekanlar. Sinema tutkunu ve aynı zamanda birbirlerine aşık ikiz kardeşler. Kendisini 68 Parisi'nde buluveren taşralı, masum, naif bir Amerikalı genç erkek hayatlarına katılıyor. O da sinema tutkunu. Kısa zamanda aralarında alışılmadık ve cinsellikle sinemanın dışında pek birşeyin bulunmadığı bir ilişki kuruluyor. Amerikalı genç, ikizlerin evine yerleşiyor. Tüm hayatı sinema filmleri gibi algılıyorlar. Filmlerdeki replikleri tekrarlayıp, şarap ve esrar içiyor, sevişiyorlar. Evden çıkma ihtiyacı bile duymuyorlar. İkizlerin babasının uzun bir tatile giderken bıraktığı çeklerle geçiniyorlar; çalışma dertleri yok. Dinlendirici, kaygısız ve rahat bir hayat yanı.

Duvarlarda o günlerde tüm dünyada gençleri yaptığı 'Kültür Devrimi'nin fikirleriyle etkilemiş olan Mao'nun posterleri. Ellerinde yine Mao'nun kız kitabı (burada bir parantez: Fransız genç, Mao'nun Kızıl Kitabı'nın bir milyar insan tarafından okunmasının ne muhteşem bir şey olduğunu anlatırken, Amerikalı bir milyar insanın birden kitap okumasının iyi, ama hepsinin aynı kitabı okumasının ne kadar dar bir ufuk olduğunu hatırlatıyor). Buraya kadar Bertolucci ustanın psikanaliz konusundaki yetkinliğine tanık oluyoruz.

Ama usta 68'in bunlardan ibaret olmadığını hatırlatıyor. Üç genç ellerinde şarap şişeleri, salonun ortasına kurdukları çarşafardan bir çadımın içinde derin uykudayken, genç kadın ailesinin gelip onları bu halde gördüğünü anlaması üzerine intihar etmeye karar veriyor ve havagazına uzun bir hortum bağlayarak çadımın içine kadar getiriyor. Burada da yerleşik ahlaki değerlerin bilincimize ne derece nüfuz etmiş olduğunu izliyoruz. Gaz çamını de zehirlemek üzereyken canı kırıp geçen bir taş yanlarına düşüyor. Diğerleri de uyanıyor, ama kadın onlar uyanmadan hemen önce intihar 'delillerini' ortadan kaldırıyor. Pencereye koşuyorlar ve sokaktaki kızıl bayraklı gençlerin gösterisine tanık oluyorlar. Bohem hayat o anda sona eriyor. Sokakta göstericilerin yanında slogan atarken buluyorlar kendilerini. Çünkü hayat onları çağırıyor.

Sözün bundan sonrasını, filmin yönetmeni Bernardo Bertolucci'nin, bugünün muhalefetiyle o günlerin muhalefeti arasındaki bağlantı hakkında sorulan bir soruya verdiği yanıtı bırakalım:

"Bu gençler bir azınlık. Ne zaman bir G8 toplantısı olsa, orada toplanıp, globalize meydan okuyorlar. Seattle'da, Cenova'da...

Cenova'da polis çok büyük bir şiddet sergiledi." Düşçüler'deki son sahnede de polis göstericilere saldırıyor. O sahnede aklında Cenova vardı. Bu günün muhalif gruplarını çok ilgi çekici buluyorum. Geçmişteki örgütlerden çok farklılar ve azınlıklarla. Bazı bakımlardan 68'in düşleriyle irtibatlılar, bugünün değerleri farklı olsa da... Bugünün meselesi dünyadaki zenginliğin dengelessnessi. 68'in meselesi başka bir şeydi. Fakat dünyanın dört bir yanında 68'in düşlerini kuran gençler var."

Özlem GÜZEL

Truva: Irak savaşı gibi

Truvalı Paris İspartalı Helen'i kendi şehrine kaçırdı. Böylece Mikanaenlerin güçlü kralı Agememnon'un Yunan şehir devletleri arasında kurduğu büyük koalisyonun binlerce gemisi ve on binlerce askeri Truva kıyılarına yığıldı.

Filme ve çeşitli eleştirmenlere göre Truva savaşında seferber olan Yunanlı asker sayısı o günün koşullarına göre devasadır.

İnsan hemen bugünün koşullarına göre devesa bir seferberliği hatırlıyor.

Batı'nın güçlü kralı Bush binlerce gemisi ile Basra Körfezi'ne yerleşti ve sonra 150 bin kişilik devasa ordusu ile Irak'a saldırdı.

Sonra, Truva direniyor. Agememnon'un beklemediği kadar uzun ve sert bir direniş bu. Aynen Bush ve çetesinin Irak'tan beklemedikleri kadar sert bir direnişle karşılaşmaları gibi.

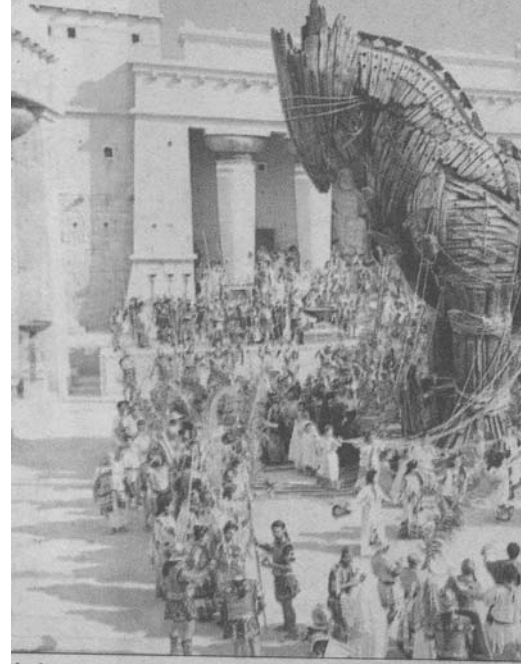
Agememnon'un sağ kolu Nestor Truva'dan çekilmenin Mikanaenlerin hakimiyeti açısından çok kötü olacağını anlatıyor. Ne benzerlik! Irak direnişi karşısında şimdilerde ABD

yönetimi de aynı şeyleri tartışıyor ve kimileri geri çekilmenin ABD hegemonyası açısından kötü olacağını anlatıyorlar.

Truva'da Odysseus meşhur at hilesini buluyor. Geri çekiliyor gibi yapan Yunanlılar Truvalılara dev bir atı hediye olarak bırakıyorlar. Kimi Truvalılar bu atı kabul etmeyecek gerekliğini söylüyorlar. Ama sonunda at Truva'ya sokuluyor. Truvalılar sokaklarda zafer eğlenceleri yaparken attan dışarı çıkan Amerikalılar Irak'ı yakıp yıkıyor, yok ediyorlar. (Mikanaenler ya da Amerikalılar, Truva ya da Irak, ne fark eder ki?)

Truva'nın yıkılıp yıkılması, katliamın boyutları insana Bağdat'ın ve diğer Irak kentlerinin yıkılıp yıkılmasını hatırlatıyor.

Ama acaba Amerikan yönetiminin elinde bir Truva atı hilesi var mı? 30 Haziran'da bir Truva atı hilesi kullanılacak. Yönetim, sözüm ona Iraklılara bırakılacak. Bakalım Iraklılar atı kabul edecekler mi? Şimdilik büyük çoğunluk direnerek kabul etmediğini anlatıyor.

Mike ABD'yi sorguluyor!

Bazıları onu eleştiriyor. Ciddi konuları sulandırdığını düşünüyor. Halbuki o, benim diyen politik bir liderin dahi ulaşamayacağı bir etkiye sahip oldu bile! Michael Moore. Bush çetesini 'moore'artan adam! Türkçe'ye çevrilen ilk kitabı Aptal Beyaz Adamlar, ABD'de üç milyon sattı. ABD'de onca engele rağmen yayımlanan tüm kitapları en çok satanlar listelerinde en üst sıralarda yer alıyor. Bunu sağlayan sadece müthiş hiciv yeteneği veya sivri zekası değil, kapitalizmin berbat bir sistem olduğunu kanıtlayan

argümanlarıyla ulaştığı eleştiri gücü.

Moore, Aptal Beyaz Adamlar'da, Bush yönetimini bir darbeyle iktidardan ele geçirdiğini kanıtlamakla işe başlıyor. Florida'daki inanılmaz seçim hilelerini ortaya seriyor. Sonra kabine üyelerinin 'sabıka dosyalarını' teker teker ifşa ediyor. Çevirmenin de söylediği gibi 'Amerikan rüyasının üzerine soğuk bir kova su döküyor.

Türkçe'ye çevrilen ikinci kitabında Moore, 11 Eylül'ü sorguluyor. Ladin ailesiyle Baba Bush'tan bu yana süren ilişkileri

ortaya koyuyor. Ladinlerin holdinginin, Citygroup'la General Electric'le hatta Microsoft'la olan ortaklıklarını, Cumhuriyetçiler'e yaptığı başlıklarla açığa çıkarıyor. Kitabın adı 'Ahhap Memleketim Nerede?' 11 Eylül sonrasında ABD demokrasisinin sefilleşmesini sorguluyor. Michael Moore anti-kapitalist hareketin kolaylıkla kullanılabileceği malzemeyi elinin altına koyarken, Türkiye solunda hak ettiği ilgiyi nedense bulamıyor.

Müessir PINAR

BAK'ın örgütlü olduğu iller:

- Adana Mehmet Antmen (532) 564 59
- Adapazarı Kazım Bibinoğlu (533) 431 39 44
- Akhisar Fedai (0544) 515 62 59
- Aliağa Cihat (0532) 493 65 95
- Ankara Yılmaz (0312) 231 31 59 Kemal (0532) 475 01 50
- Antalya Aytuğ Sağlam (537) 391 06 32
- Aydın

Mürsel Kartal (533) 656 24 22

- Balıkesir Mehmet Aslan (266) 244 98 68
- Bartın Bedrettin (532) 724 04 23
- Bursa Ferruh Yılmaz (532) 363 94 56
- Çanakkale Mücahit (286) 213 79 04
- Çerkezköy Erdal Dede (537) 690 31 27
- Çorum Halil Özbent (533) 367 14 88
- Denizli Hüseyin Öztürk (532) 327 10 34
- Edirne Nevzat (284) 21 - 81 41
- Gaziantep Barış Poyraz (505) 229 99 85
- Gebze Ömer Çimen (532) 306 56 85
- İstanbul-Beyoğlu Berkay (0537) 709 18 19
- İstanbul-Çengelköy

Berna (0536) 652 92 68

- İstanbul-Kadıköy Aynur (0216) 330 43 56
- İstanbul-Maltepe Savaş (0216) 305 77 55
- İzmir Erkan (0535) 334 65 18 Mevlüt (0505) 296 97 86
- Kocaeli Dursun (0532) 565 48 80 Enver (0532) 690 15 17
- Kırklareli Can Ülgen (536) 636 33 88
- Manisa R. Tekin (536) 347 27 77
- Muğla Hasan R. Dural (535) 372 02 43
- Ordu Ahmet Süngü (537) 301 05 04
- Samsun Fırat Ergül (542) 615 60 95
- Sivas Murat (542) 893 09 13
- Tekirdağ

Özgür (0543) 640 97 3 Mehmet (0542) 520 19 39

- Trabzon Ömer Faruk (0533) 230 67 83 - (0462) 230 67 83
- Yalova Gökten (544) 646 36 01
- Zonguldak Aydemir (533) 792 54 93

Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu'nun bütün faaliyetleri ve Bush Gelme kampanyası hakkında bilgi almak ya da katkıda bulunmak isteyenler için iletişim telefonları şunlar:

Küresel BAK : (212) 243 8957 Yıldız Önen : (536) 219 6341

Gelme Bush kampanyası tüm

BAK EYLEM PROGRAMI

28 Mayıs

Cuma

Çorum'da toplantı

Ayrıntılı bilgi için:

(212) 243 89 57 - (0555) 346 64 72

29 Mayıs

Cumartesi

Kırklareli'nde toplantı

Konuşmacı:

Memet Ali Alabora

Ayrıntılı bilgi için:

(212) 243 89 57 - (536) 636 33 88

29 Mayıs

Cumartesi

Bursa'da basın açıklaması

Konuşmacı:

(212) 243 89 57 - (532) 363 94 56

31 Mayıs

Pazartesi

Trabzon'da toplantı

Ayrıntılı bilgi için:

(212) 243 8957 - (0555) 346 64 72

1 Haziran

Salı

İstanbul

Basın açıklaması

Ayrıntılı bilgi için:

(212) 243 8957 - (0555) 346 64 72

5 Haziran

Cumartesi

Saraçhane'de

Kitlesel

basın açıklaması

saat: 13.00

Ayrıntılı bilgi için:

(212) 243 8957 - (0555) 346 64 72

5 Haziran

Cumartesi

Bursa'da toplantı

Konuşmacılar: Nuray Mert,

Mehmet Bekaroğlu, Melih

Pekdemir, Doğan Tarkan

Ayrıntılı bilgi için:

(212) 243 8957 - (532) 363 94 56

13 Haziran

Pazar

Bartın'da toplantı

Konuşmacı: Bülent Aydın

Ayrıntılı bilgi için:

(212) 243 89 57 - (0532) 724

• Beyoğlu BAK her Perşembe Karakedi'de (0537-709 18 19) ve Kadıköy BAK her Salı Barış Manço Kültür Merkezi'nde (0536-888 83 67) toplanıyor.

Adapazarı'nda toplantı

9 Mayıs Cumartesi günü "Gelme Bush" toplantısı yapıldı.

Şair **Roni Margulies** ve Küresel BAK aktivistlerinde **Arife Köse**'nin konuşmacı oldukları toplantıya 40 kişi katıldı.

Lastik-İş'in toplantı salonunda yapılan toplantıda **Roni Margulies** neo-liberal politikalar ve bunlarla savaş arasındaki bağlantıyı anlatırken **Arife Köse Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu** ve "Gelme Bush" kampanyası hakkında bilgi verdi.

Tartışma bölümünde kampanyanın nasıl daha büyük hale getirileceği tartışıldı.

Marmara Üniversitesi Meslek Yüksekokulu

11 Mayıs Salı günü **Mehmet Ali Alabora** ve **Roni Margulies**'in konuşmacı olarak katıldıkları "Küreselleşme" başlıklı bir panel düzenlendi.

Belki de okulun ilk siyasi toplantısı olan bu panele yaş ortalaması tahminen 20'nin altında olan 300 küsur kişi katıldı. Toplantı sonunda pek çok kişi BAK faaliyetlerine katılmak istediğini belirtti.

Toplantıda aktivist formu doldurmuş olan öğrenciler 15 Mayıs cumartesi günü **Karakedi Kültür Merkezi**'nde bir araya gelerek okulda neler yapabileceklerini konuştular.

Denizli'de toplantı

12 Mayıs'ta **Edebiyat Dostları Lokali**'nde **Savaşsız Bir Dünya Mümkün** başlıklı bir toplantı yapıldı. 70 kişinin katıldığı toplantıda kampanyanın adının neden "Gelme Bush" kampanyası olduğu, nasıl daha büyük bir kampanya inşa edebileceğimiz gibi konular tartışıldı.

Toplantı sonunda üniversiteli BAK aktivistleri stand açmaya karar verdiler.

Bursa Uludağ Üniversitesi

12 Mayıs'ta **Uludağ Üniversitesi Bahar Şenlikleri** kapsamında yapılan **Küreselleşme ve Türkiye** başlıklı toplantıya **Orhan Alkaya** ile **Roni Margulies** konuşmacı olarak katıldılar. Toplantıya çok genç ve ezici çoğunluğu örgütlü ve/veya solcu olmayan 80 öğrenci geldi. Öğrenciler İstanbul'da yapılacak mitinge 50 otobüs gelmeyi amaçladıklarını söylediler.

15 Mayıs'ta ise İstanbul BAK'tan **Saruhan Oluc**'un katılımıyla 40 kişilik bir panel yapıldı. Panelde "Gelme Bush" kampanyasının Bursa'da nasıl örgütleneceği tartışıldı.

Küresel BAK ODTÜ şenliklerindeydi

Küresel BAK aktivistleri, **Ortaoğu Teknik Üniversitesi (ODTÜ)** şenliklerinde stand açtı, bülten ve sticker dağıttı, imza topladı.

Bütün günü standda ve de şenlik alanında "Gelme Bush" kampanyasını anlatarak geçiren Küresel BAK aktivistleri, akşam olunca **Bulutsuzluk Özlemi** konserinin olduğu stada gitti. **Bulutsuzluk Özlemi** ilk birkaç şarkıdan sonra sahneden "Gelme Bush" diye seslendi. Bu çağrı şarkı aralarında sık sık tekrarlanırken BAK aktivistleri sahnenin önünde, "Gelme Bush, Irak'ta İsgale Sön, Filistin'e Özgürlük" pankart açtılar ve "Gelme Bush" sloganı attılar.

Kısa bir süre içinde 3.000-4.000 kişilik stadın tümü "Gelme Bush" sloganı atmaya başladı, sahnenin önünde ve arkasında açılan pankart elden ele geçirilerek tribünlerin en üstüne kadar çıktı.

Konser sonrasında da "Gelme Bush", "Ampul Tayyip", "Öldür-miycez, ölmüycüz, kimsenin askeri olmaycaz." sloganları atıldı.

Galatasaray Üniversitesi

14 Mayıs Cuma günü **Küreselleşme ve Savaş** konulu bir toplantı yapıldı. **Bülent Somay**'in konuşmacı olduğu toplantıya 25 kişi katıldı.

Toplantıda küreselleşmenin askeri yüzü ve "Gelme Bush" kampanyasını inşa etmenin önemi hakkında tartışıldı. Toplantı sonrası bir grup öğrenci okulun her tarafına "Gelme Bush" afişleri astılar.

İzmit'te toplantı

15 Mayıs'ta **İzmit Yeni Meydan Sahnesi**'nde "Gelme Bush" başlıklı bir panel düzenlendi. Konuşmacı olarak sanatçı **Zeynep Tanbay**, şair **Roni Margulies**, ve yazar **Ufuk Uras**'in katıldığı panelde "Gelme Bush" kampanyası tartışıldı.

100 kişinin katıldığı panelin ardından **Kocaeli Üniversitesi** öğrencileri en kısa zamanda okulda stand açıp daha fazla aktivist ile işi kurmaya karar verdiler.

Kuzguncuk Küresel BAK gönüllüleri topluyor

Pazar günü **Kuzguncuk Mülliyeliler Birliği**'nde "Gelme Bush" kampanyasını Kuzguncuk, Kanlıca ve Üsküdar'da örnek için 15 kişi biraraya geldi. Böylece "Gelme Bush" kampanyası Kuzguncuk'ta başlamış oldu.

Yapılan toplantıda imza standı açmak, "Gelme Bush" stickerlarını ve afişlerini esnafa dağıtmak, yerel basın ile ilişki kurmak, konser, meşaleli yürüyüş, uçurtma uçurmak, şehir hatları vapurlarında bildiri dağıtmak gibi önerilerde bulunuldu.

Çerçekköy'de BAK toplantısı

Çerçekköy BAK 17 Mayıs'ta **Mehmet Ali Alabora**'nın konuşmacı olarak katıldığı bir toplantı

düzenledi

90 Kişinin katıldığı toplantıda, nasıl bir kampanya yapmak gerektiği tartışıldı.

Çerçekköy'deki fabrikalardan ve sendikalardan da katılımın olduğu toplantı somut kararlar alınarak bitti.

BAK'ın çıkardığı "Gelme Bush" bildirisinin dağıtılması, zaten hazırlanmış olan savaş karşıtı fotoğraf sergisinin örgütlenmesi, 5 Haziran'da İstanbul'daki mitinge katılımı sağlamak, "Gelme Bush" pikniği ve şenliğinin yapılması toplantıdan çıkan sonuçlardan birkaçıydı.

GOP'ta hertarafa "Gelme Bush" asılacak

22 Mayıs'ta Eğitim-Sen 4 nolu GOP Şubesi'nde yapılan toplantıya **Memet Ali Alabora** ile yaklaşık 50 kişi katıldı.

Memet Ali Alabora Bush ve Nato'ya niye karşı çıkmamız gerektiğini birbirimize anlatmamız yerine 27 Haziran'a bir ay kalmışken "Gelme Bush" kampanyasını GOP'ta nasıl örgütleriz tartışalım diye başladı.

Katılımcılardan birinin evlerimize çarşafın üzerine "Gelme Bush" yazarak sarkıtılm önerisi geliştirilerek, bir kampanyaya dönüştürüldü. GOP'taki tüm esnaflarla konuşulacak camlarına Bush'a karşı afiş yapıştırıp yapıştırmayacakları sorulacak. Sonra bir gün saptanıp, basın eşliğinde bir iki ünlü isimle camlara afişleri asıp, aynı anda evlerden afiş, çarşaf vs sarkıtılacak. sonra bunu tüm Türkiye'ye yayalım diye karar verildi.

Bunun dışında okullarda birer saatin barış saatine ayrılması, velilerle konuşulup onların bu kampanyaya destek vermelerinin sağlanması, hem 5 Haziran'da hem 27 Haziran'daki gösterilere kalabalık katılmak için çalışılması konuşuldu.

Bu hafta Çarşamba akşamı saat 19:00'da Eğitim-Sen'de aktivistler

bir araya gelerek kampanyayı nasıl inşa edeceklerini konuşacaklar.

GOP BAK ile iletişim için **Namık 0535 333 79 36, Kürşat 0537 728 54 40** ve **Muzaffer 0532 739 13 17** arkadaşları araya-bilirsiniz

Çorum

15 Mayıs Cumartesi günü İstanbul ile aynı zamanda Çorum'da da Küresel BAK Irak'taki işkence uygulamalarına karşı bir basın açıklaması yaptı.

70 kişinin katıldığı eylem yerel basında büyük ilgi gösterdi.

Bush'a karşı bisikletli eylem

Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu üyeleri, ABD Başkanı George Bush'un NATO Zirvesi için Türkiye'ye gelmesine karşı çıkmak ve İsrail'in Filistin'e yönelik saldırılarını kınamak için Saraçhane'den Beşiktaş'a giderek, "Gelme Bush" bisiklet turu yaptı. **Beşiktaş İskelesi**'nde BAK adına açıklama yapan **Ufuk Uras**, tur boyunca balık tutan vatandaşlara, pazır gezisi yapanlara, turistlere, Dolmabahçe Sarayı önünde nöbet tutan askerlere Bush'u istemediklerini ve O'nun başkanlığında İstanbul'da yapılacak NATO Zirvesi'nde yeni kararlar alınması-na karşı olduklarını ifade ettiklerini söyledi.

Maltepe'de film gösterisi

Cumartesi akşam saat 20:00-21:30 arası **Beşemelek** parkında sinevizyondan BAK'ın hazırladığı ve atlas değisinin verdiği savaş karşıtı belgesel filmlerden gösterimler yapıldı.

Bu gösteriyi yaklaşık 100-150 kişi izledi

Kartal BAK kuruldu

Pazar günü Kartal Eğitim-Sen'de BAK'ı ve "Bush Gelme" kampanyasını anlatan bir toplantı düzenlendi. 22 kişinin katıldığı toplantıda BAK'ın ve kampanyanın ayrıntıları konuşuldu. Önümüzdeki Çarşamba günü, **Kartal Valak**'ta BAK örgütlenme toplantısı yapılacak.

Avcılar'da toplantı

Avcılar Eğitim Sen şubesinde yapılan toplantıya konuşmacı olarak **Roni Margulies** ve **Faruk Sevim** katıldı.

Toplantıya 70'in üzerinde öğretmen ve yerel aktivist katıldı. Katılımcılar arasında SHP ve ÖDP ilçe yönetimlerinden üyeler de vardı.

Toplantıda yararlı tartışmalar yapıldı.

Türkiye'de devam ediyor ...

Küresel BAK'tan İzmir'de Panel

Küresel BAK tarafından 14 Mayıs'da İzmir'de yapılan "Savaş, Irak İşgali ve Medya" başlıklı panelde konuşmacı olarak gazeteci **Ragıp Duran**, Haber Ekspres gazetesinden **Süleyman Gençel** ve Küresel BAK'tan **Tayfun Mater** katıldı. **Ragıp Duran** 1. Körfez Savaşı, Irak İşgali ve Tezkere konuları üzerinde konuşarak medyanın genel olarak savaştan yana yer aldığını söyledi. Medyanın egemenlerden yana taraf olmasının savaş dönemlerinde daha da yükseldiğini anlattı. **Ragıp**

"Savaş, Irak İşgali ve Medya" panelinde konuşmacılar

Duran daha sonra **Küresel BAK**'ın savaş ve işgal karşıtlığı makul ve olumlu bulunduğunu da belirtti.

Süleyman Gençel, özellikle Türk-Yunan ilişkileri ve Kıbrıs konularında medyanın nasıl kışkırtıcı bir role sahip olduğunu kendi deneylerine de dayanarak anlattı. Büyük sermaye gruplarının gazetelerinin dışında İzmir'in iki yerel gazetesinden biri olan **Haber Ekspres** gazetesinin savaş karşıtı seslere sürekli yer vermediğini belirtti.

Tayfun Mater ise **Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu** ve **Küresel BAK**'ın kuruluş ve gelişme süreçlerini anlatarak, bu süreçte medyanın tutumuna ilişkin gözlemlerini anlattı. **Mater**, **Küresel BAK**'ın savaş ve işgale karşı çıkan tüm bireyleri kapsayan geniş bir birlik olma çabasında olduğunu da anlattı.

İzmir'de NATO önünde eylem

NATO Güneydoğu Avrupa Müşterek Kuvvetler Komutanlığı'nın İzmir Buca'da

ki Kışlaşı önünde **Küresel BAK** tarafından kitlesel basın açıklaması yapıldı.

Buca yolu üzerinde toplanan yaklaşık yüz kişi kışla kapısına kadar "**Bush gelme istemiyoruz**", "**Katil ABD Ortadoğu'dan defol**", "**İnsanlık onuru işkenceyi yenecek**", "**NATO yıkılsın, çocuk parkı yapılsın**" sloganlarıyla yürüdü.

Küresel BAK adına açıklama yapan **Mevlüt Ülgen** "**Bush, işgalci, çocuk katili, işkenceci, savaş suçlusuz, doğa katliamcısıdır. Dünyada yoksulluğun, açlığın, işsizliğin nedeni olan politikaların uygulayıcısıdır. Biz Bush ve çetnesini istemiyoruz.**" diyerek **Küresel BAK** tarafından NATO zirvesine ve Bush'un Türkiye'ye gelişine yönelik yapacağı eylemler hakkında bilgi verdi.

Irak'ta ki işkenceler kınandı

15 Mayıs Cumartesi günü Beşiktaş motor iskelesinde Irak'ta devam eden işkence, tecavüz ve bombalamalara karşı **Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu** tarafından bir basın açıklaması yapıldı. Önce 15 dakikalık oturma eyleminin yapıldı ve ardından **Küresel BAK**'tan Nuri Ödemiş basın açıklamasını okudu. Sık sık "Irak halkı yalnız değildir" sloganı atıldı.

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda t m zenginlik- lein yarat c s i is n f d r. Yeni bir toplumu, i s n f n n retimara lar na kolektif olarak el koyup retimi ve da t m kontrol etmesiyle m mk nd r.

Reform değil, devrim

- inde ya ad m z sistem reform- larla k kl bir eklede de i tirilemez, d zeltilemez.

-Bud zenin kurumlar i is n f taraf ndan ele ge inilip kullan lamaz. Kapitalist devletin t m kurumlar i i s n f na kar m sermaye sahiplerini, egemen s n f korumaki olotu turul- mu tur.

- is n f na, i konseylerinin ve i imlislerinin zerinde y kselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece i is n f n n l y nsal eylemi direnir.

-Sosyalizmi in m cadede d nya ap nda bir m cadelere par as d r. Sosyalistler ba ka lkelere i ileri ile daima dayan mai inderir.

-Sosyalistler kad nlar n tam bir sosyal, ekonomik ve politik e itli ini savunur.

-Sosyalistler insanlar n cinsel tercih- lerinden dolayı a a lanmalar na ve bask alt na al nmal r n kar kar- lar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir lkenin i ilerinin di er lkelere i ileri ile kar ka y gelmesine neden olan her eye kar ka lar.

-Sosyalistler rk l a ve emperyalizme kar d lar. B t n halklar n kendi kaderlerini tayin hakk n savunurlar.

-Sosyalistler b t n hakl ulusal kurtulu hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi g ster mi tir ki, sosyalizm tek bir lkede izole olarak ya ayamaz. Rusya, 'in, Do u Avrupa ve K ba sosyalist de il, devlet kapitalistidir.

-Sosyalistler bu lkelere de i i s n f n n iktidardaki b rokratik egemen s n f a kar m cadesini destekler.

Devrimci parti

-Sosyalizmin ger ekleebilmesi in, i s n f n n en militan, en m cadedeki kesimi devrimci sosyalist bir partide rg tlenmelidir. B ylesi bir parti i s n f n n nsal rg lteri ve hareketi i indeki al ma ile in a edilebilir.

-Sosyalistler pratik i inde di er i ilere reformizmini i s n f n n kar- lar na ayk r oldu unu kan tlamal d r.

-Bu fikirlere kat lan herkesi devrimci bir sosyalist i partisinin in as al - mas na ozum vermeye a r yoruz.

sosyalist işçi'nin savunduğu temel fikirlere katılıyorsanız, yeni bir dünyanın yaratılmasında aktif olarak yer almak istiyorsanız:

0536-335 10 19

Sık sorulan sorulara cevaplar

1-'Gelme Bush' sloganı kampanyayı daraltıyor mu?

Tam tersine bugün bu slogan en geniş savaş ve küreselleşme karşıtı birliği yakalamayı sağlayan tek slogandır. Çünkü Bush iktidara geldiği günden beri yaptıklarından dolayı, hem neo-liberal politikalar hem de savaş dengisinde akları gelen ilk isim. Gelme Bush sloganının içinde 'emperyalizm' kelimesi yoktur ama bugün Bush herkes için emperyalizmin simgesi. Küresel anti kapitalist savaş karşıtı hareket, Bush'un katil olduğunu, çevre düşmanı, silah tüccarı ve petrol delisi olduğunu, Teksas Valisiyken onlarca idama onay veren bir idam sever olduğunu ve küresel tüm kurumları ABD'nin hegemonyasını kurma ihtiyaçlarına göre yeni baştan şekillendiren programın siyasal sorumlusu olduğunu teşhir etti. Dolayısıyla Bush savaş ve işgal karşıtı tüm güçleri mücadelede birleştirebilecek özelliğine sahip olan isimdir. Bu nedenle 'Gelme Bush' demek kampa-

nyayı daraltmaz, tam tersine onu alabilirdiğine genişletir ve tüm güçleri birleştirir.

2-Neden tek konulu kampanya yapıyoruz?

Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu neo-liberal politikalara ve savaşa karşı mücadele etmek üzere kurulmuş bir koalisyonudur. Çünkü bugün savaş ve işgal dünyadaki bütün başka sorunları kesen en önemli konudur. Eğer savaş karşıtları olarak bu mücadeleyi kazanırsak geri kalan her türlü sorunu çözmek bizim için daha kolay olacaktır. Bunun için ise savaşa ve işgale karşı olan en geniş birliği sağlamak en kilit noktadır. Dünyadaki savaş karşıtı hareketin özelliği arasındaki her türlü başka tartışmayı bir yana bırakarak savaşa ve işgale karşı sokaklara dökülmüş olmalıdır. İspanya'da Aznar'ı deviren milyonlarca savaş karşıtı da başka birçok talebe ve görüşe sahiptir mutlaka ama, tek bir talebe, yani 'savaşa ve işgale hayır' sloganıyla sokaklara dökülerek hükümeti

devirmeyi başarmıştır. Bu tek bir hedefe varmanın sonucudur. Bu nedenle tek bir slogan olan somut bir kampanya yapmak çok önemlidir.

3-Neden İslamcılarla birlikte kampanya yapıyoruz?

Aslında bu sorunun kendisi bile başlı başına yanlış bir soru, fakat doğal olarak her yerde karşımıza çıkan bir soru. Aslında bu sorunun tek bir cevabı var; çünkü onlar da bu savaşa ve işgale karşılar ve bunun için mücadele ediyorlar. Savaşa ve işgale karşı mücadele etmenin kriterleri yoktur. Eğer 'kimler savaşa karşı mücadele edebilir' diye sormaya ve bunun kriterlerini belirlemeye başlarsak sonuçta sadece bir avuç sosyalist olarak kalırız, üstelik 'hangi sosyalistler' diye sorduğumuz da daha da az kalırız. Dolayısıyla kriter belirlemekten vazgeçip savaşa ve işgale karşı olan herkesle kol kola girmeli ve mücadele etmeliyiz. İslamcılar ne kadar tutarlı demokratlar olup olmadıkları

tamamen başka bir tartışma konusudur. Eğer bizim iddiamız en tutarlı demokratların bizler olduğu ise bu tutumumuzu islamcılara karşı olan tavrimizde da bunu göstermeliyiz.

4-Militan olan eylem hangi tür eylemdir?

Bu savaşa ve işgali bitirecek ve en nihayetinde başka bir dünyayı kuracak olan eylem, milyonların eylemi olacaktır. Ne bu savaşa ve işgali durdurma işini ne de bu dünyayı değiştirmeyi bir grup akıllı ve kahraman devrimci ya da parlamentodaki bir parti yapamaz. Bu nedenle önemli olan, bir grup kahraman devrimci olarak NATO toplantısının yapılacağı yerde eylem yapmak değil, milyonları sokağa döküp 'Gelme Bush' diye haykırmasını sağlamaktır. Ayrıca zor olan bunu sağlayabilmektir. İspanya'da Aznar'ı deviren küçük grupların yaptığı 'militan' eylemler değil, milyonların sokağa dökülüp 'İşgale Hayır!' diye haykırmasıdır.

NATO zirvesi için şehre katiller geliyor!

Haziran'da gelmek zor!

35 bin polis, 500 keskin nişancı, jandarma desteği, fazladan motorlu birlikler, havada polis helikopterleri, denizde sahil güvenlik botları, balıkadamlar, SAS ve SAT komandoları, patlayıcı uzmanları, binlerce dedektör, maket uçak saldırılarına karşı frekans bozucular, uzman polis köpekleri, kullanılan ve kullanılmayan tüm havaalanlarına yerleştirilecek yeni uzaktan izleme cihazları, binlerce askeri ve sivil istihbarat görevlisi, aylardan beri yürütülen yol ve trafik düzenlemeleri, Boğaz trafiği kontrolünün sıklaştırılması, okulların erken tatil edilmesi ve sınavların ertelenmesi olasılığı, polis ve jandarmada kaldırılan izinler, ABD'den gelecek yüzlerce CIA ajanı ve üçbin kişilik koruma ordusu, gelecek her ülke liderinin kendi yakın korumaları, kurşun, roket ve gaz işleyen zırhlı jandarma araçları, binlerce uzun ve kısa namlulu silah, onbinlerce mermi, aylardır sürdürülen gösteri ve yürüyüş bastırma ve dağıtma provaları ve halktan gizlenen kimbilir daha nice önlem...

Bütün bunlar Haziran ayı sonunda İstanbul'da yapılacak olan NATO zirvesine katılacak ülke liderlerini, özellikle de hepsinin patronu ve temsilcisi, işkencisi, ısgalci, çocuk katili, idamsever, petrol manyağı, sömürgeci, özgürlük ve çevre düşmanı, büyük şirket sözcüsü, ABD başkanı **George W. Bush**'u yaşadığı topraklarda görmek istemeyen sıradan halka karşı alınan önlemler.

Neden bunca önlem?

Çünkü dünyanın patronu dünyalılardan korkuyor! Irak'ta direniş hiç beklemeyen boyutlara ulaştı ve büyüyerek sürüyor.

Sırtlarını sıvazlayarak

savaşa yolladığı gençler ülkelerine hergün tabutları içinde dönüyor. Aileler evlatlarının ölmesini istemiyor ve hergün biraz daha çoğalarak sokağa çıkıyor.

Müttefikleri birer birer Amerika'yı terk ediyor. Demokrasi götürmeye giden ABD ordusunun işkencileri tüm dünya TV'lerinde (üstelik de ABD kaynaklı olarak) yayınlandıkça, insanlar artık yalanlara kanmamakla kalmayıp, nefret duyguları beslemeye başlıyor. ABD, tepki toplayacağı gerekçesiyle, olimpiyatlarda (kendi başkanı önünde bile eğilmeyen) Amerikan bayrağını açmama kararı alıyor.

Bush'un kamuoyu desteği her dönen tabutla birlikte düşüyor. Başkanlık seçimlerine kalan süre giderek daralırken ABD hiçbir somut başarı sergileyemiyor. Senato kendi generallerini bile halkın gözü önünde yargılamak zorunda kalıyor. Ve tüm dünyada 11 Eylül'den beri sürmekte olan savaş karşıtı küresel hareket, ısrarlı faaliyetleriyle, emperyalizmin işgal politikalarına darbe vurmaya devam ediyor.

NATO'yu durduralım

Gündeminde Afganistan, Irak ve NATO'nun genişlemesi ana konular olarak bulunan NATO zirvesi hem 'onlar' hem de bizim için önemli. ABD Irak'ta sırtına aldığı ağır yükü artık 'dost ve müttefik ülkeler'le paylaşma arayışında. NATO'nun Ortadoğu'daki yeni rolü bu toplantıda belirlenecek. ABD Irak'taki meşruluk sorununu böyle aşmaya çalışacak. Başbakan **Erdoğan**'dan asker ve helikopter istendiği söylendi (NTV duyurdu, Dişişleri yalanladı). IMF'nin Türkiye'nin ekonomik gündemindeki varlığını sürdürmesi kaçınılmaz. Bunun siyasi karşılığı ise Türkiye'nin Irak bataklığına asker yollaması olabilir.

Zirvenin gündeminde bu da yer alabilir. Bizim için zirve bu açıdan da ayrı bir önem taşıyor.

Gelme Bush!

Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu (BAK) geçen yılın Ekim ayından itibaren bu zirveye karşı bir kampanyanın hazırlıklarına başladı. Kampanyanın duyurusu Ocak 2004'te yapıldı ve tüm hızıyla sürüyor. İstanbul'da başlayan kampanya kısa zamanda onlarca kent, ilçe, semt ve mahalleye yayıldı, yayılmaya devam ediyor. Çeşitli yerlerdeki BAK'lar çoğu zaman bir toplantı sonrası, kendi inisiyatifleriyle kuruluyor, hızla eylem kararları alıp hayata geçiriyor. Haziran zirvesi öncesinde, sırasında ve sonrasında pek çok etkinlik planlandı. Kampanyaların temel sloganı "**Gelme Bush! İs-te-mi-yo-ruz!**".

Küresel BAK

Küresel BAK, dünyanın neresinde olursa olsun savaşlara karşı olan, ABD ve müttefiklerinin Irak işgalini istemeyen, 'Yeni Amerikan Yüzyılı Projesi'yle dünyayı hizaya getirip hegemonyasını kurmaya çalışan Amerikan sermayesi barbarlığına karşı 'bişeyler' yapmak isteyen herkesi saflarına çağırıyor. Küresel sermayenin dünya egemenliğine karşı küresel çapta direniş çağırıyor. Seattle, Prag, Cenova, Floransa, Selanik, Mumbai'de direndik ve kazandık. Direnişin bugünkü durağı Haziran sonundaki NATO zirvesi. 'Şehre Katil Geliyor', biz katil istemiyoruz. Onlar korkuyor, **BİZ KAZANACAĞIZ!**